

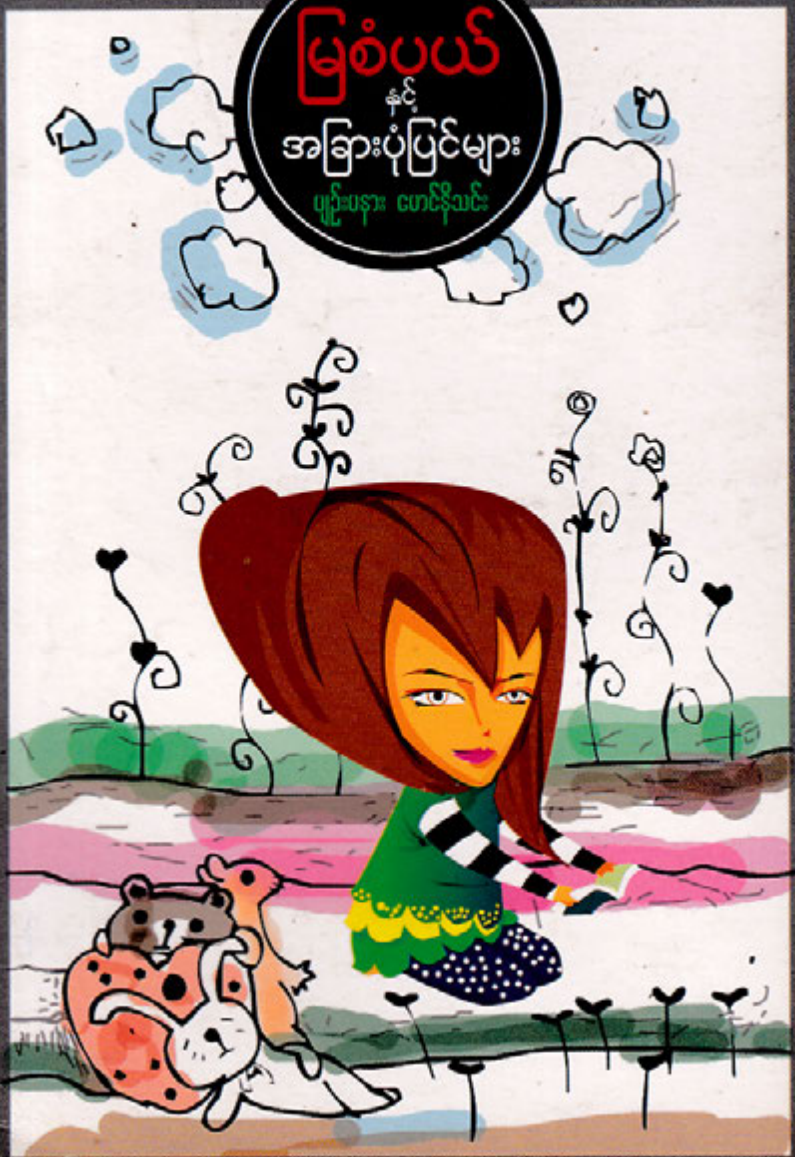

၁၅၆၈၀၀၅

ကျေးဇူးပြု၍
ဝိစဉ်သည်

အမျိုးသားစာပေ (ကလေးစာပေ)ဆုရ

မြစံပယ်
နှင့်
အခြားပုံပြင်များ
ပျဉ်းပန်း၊ ဖောင်နိုသင်း

ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်း

မြစ်ပယ်

အခြားပုံပြင်များ

မူလတန်းနှင့်
ကလေးစာစဉ်

ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်း

မြဝံ့ပယ်

အခြားပုံပြင်များ

မူလတန်းစာနှင့်
ကလေးစာစဉ်

မြစ်ပါယ်နှင့် အခြားပုံပြင်များ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ဦး (မြ-၀၁၀၀၅) ဆုစာပေ
အမှတ် ၂၄၄ (၃၀၅-ဘီ)၊ ပန်းဆိုးတန်း(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ခေါ်ရောင်ရှင်းလွင် (၀၀၀၀၃)
Grace Printing House အမှတ်-၀၄၁၊ ၃၇-လမ်း(လယ်)၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်
ကိုဆန်း

ကွန်ပျူတာ

ငွေစင်ကြယ်

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်
အုပ်စု-၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀၀-ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

ဆုစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၂၄၄-၂၄၆)၊ အခန်း(၃၀၅-ဘီ)၊ ပင်လုံထိပ်ထားတောင်၊
ပန်းဆိုးတန်းလမ်း(အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၉ ၅၁၃၀၃၃၀

မောင်နီသင်း၊ ပျဉ်းမနား

မြစ်ပါယ်နှင့် အခြားပုံပြင်များ / ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်း

ဆုစာပေ ။ ၂၀၁၆

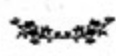
စာမျက်နှာ - ၉၄၊ ၁၂.၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ

(၁) မြစ်ပါယ်နှင့် အခြားပုံပြင်များ

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁	မြစံပယ်	၃
၂	ချစ်စရာနှင့်ယုန်ငယ်လေးများ	၉
၃	ဒေါင်းမလေး၏ နောင်တ	၁၃
၄	မောင်အောင်မောင်းနှင့်မဝါနု	၁၉
၅	ဗေထိဗေထိ	၂၅
၆	ခင်နှင်းရည်လေး	၂၉
၇	ခင်ပုလဲမြ	၃၄
၈	ပြုံးချိုနှင့်ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ	၄၀
၉	ကိုတိုးနှင့်မမိုး	၄၆
၁၀	ငှက်ကလေးရဲ့တေးချိုချို	၅၀
၁၁	စိုးရွှေဝက်	၅၄
၁၂	သားလိမ္မာစိုးဝ	၅၈
၁၃	ဆင်ပေါက်ကလေး မောင်မောင်လေးစိုး	၆၄

၁၄	မိတ်ဆွေကောင်း	၆၉
၁၅	ရွှေကြက်ဖ	၇၄
၁၆	ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ	၇၉
၁၇	သိုဏ်းလေးနှင့် နာမည်သကြိန်	၈၃
၁၈	ဘဲရုပ်ဆိုးကလေး	၈၇

အမှာစာ

ဤ မြစ်ပယ် နှင့် အခြားပုံပြင်များ စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော ပုံပြင်အများစုမှာ နိုင်ငံတကာ ကလေးပုံပြင်များ ကို မိုး၍ မြန်မာ့ကလေးများနှင့် ကိုက်ညီအောင် ရေးသားထား သော ပုံပြင်များဖြစ်ပါသည်။ ပြန်လည်ရေးသားရာ၌ မြန်မာ့ ကလေးများနှင့် ကိုက်ညီပြီး နားလည်ထိတွေ့နိုင်အောင် အားထုတ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

အချစ်စိတ်၊ အကြင်နာစိတ်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သော ဤစာအုပ်မှ ပုံပြင်များသည် ကလေးများအတွက် ချစ်စဖွယ် လက်ဆောင်ကောင်းကလေးများ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါ သည်။

ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်း

(ပျဉ်းမနား) မောင်နီသင်း ■

မြစ်ပယ်

မြစ်ပယ်

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က မြစ်ပါတယ်။ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေတစ်နေရာက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ဦးရွှေရေးဆိုတဲ့ ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက်မှာ မြစ်ပယ်ဆိုတဲ့ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ဆင်မကြီးတစ်ကောင်ရယ်၊ မောင်ကြာဥဆိုတဲ့ တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရွယ်သားလေးတစ်ယောက်ရယ်နဲ့ အတူနေထိုင်ပါသတဲ့။

မြစ်ပယ်ဟာ သစ်လုပ်ငန်းမှာ သစ်ဆွဲပေးတယ်။ ဦးရွှေရေးဆီက လာငှားတဲ့အခါ ဦးရွှေရေးကိုယ်တိုင် မြစ်ပယ်ကို စီးပြီး သစ်ဆွဲပေးပါတယ်။

မြစ်ပယ်ဟာ သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ အလွန်နူးညံ့တယ်။ သစ်မဆွဲရတဲ့နေ့တွေမှာဆိုရင် မောင်ကြာဥနဲ့အတူ တောထဲတောင်ထဲ အမြဲလျှောက်လည်တယ်။ မောင်ကြာဥဟာ မြစ်ပယ်ရဲ့ ကျောပေါ်မှာစီးပြီး လိုက်လေ့ရှိတယ်။

စမ်းချောင်းတွေထဲမှာ မြစ်ပယ်နဲ့ မောင်ကြာဥ ရေအတူ ချိုးကြတယ်။

မြစ်ပယ်ဟာ နှာမောင်းနဲ့ရေတွေကို စုပ်ပြီး မောင်ကြာဥကို မှုတ်တယ်။

မောင်ကြာဥကလည်း မြစ်ပယ်ကို ပွတ်သပ်ပြီး ရေချိုးပေးတယ်။

မောင်ကြာဥက သိပ်လှတဲ့ ကြေးပလွေလေးကို မှုတ်ရင် မြစ်ပယ်ဟာ နှာမောင်းကိုယမ်း၊ ကိုယ်ကိုယိမ်းနွဲ့ပြီး က၊ တော့တာပါပဲ။

အိမ်ကို ပြန်လာရင်လည်း လမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ သစ်သီးတွေကို မြစ်ပယ်က နှာမောင်းနဲ့ ခူးပြီး မောင်ကြာဥကို ကျွေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြစ်ပယ်နဲ့ မောင်ကြာဥဟာသိပ်ပြီး ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နေခဲ့ကြတာ တစ်နှစ်ကျတော့ မောင်ကြာဥနဲ့ မြစ်ပယ်ဟာ တောထဲကို သစ်သီးရှာထွက်ကြပါတယ်။ မြစ်ပယ်ဟာ ပန်းပွင့်တွေကို သိပ်နှစ်သက်တယ်။ ဒါကြောင့် မြစ်ပယ်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ပန်းကုံးတွေကို မောင်ကြာဥက ဆွဲပေးထားတယ်။ မောင်ကြာဥဟာ မြစ်ပယ်ကျောပေါ်မှာ ကြေးပလွေလေးကိုမှုတ်ရင်း တောထဲ သစ်သီးခူးကြတယ်။

ညနေစောင်းလို့ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ သူတို့ အိမ်လေးဟာ ပြိုပျက်နေတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာလည်း အိုးတွေခွက်တွေဟာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတယ်။ မောင်ကြာဥတို့ကို ရွာသားတွေကဆီးပြီး “မင်းတို့ အဖေကို လူဆိုးကြီးမိုးမှောင်တို့အဖွဲ့က ခေါ်သွားတယ်” လို့ ပြောကြတယ်။

မောင်ကြာဥကလည်း အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားတယ်။ မြစ်ပယ်ဟာ မောင်ကြာဥနောက်က ရပ်နေပါသတဲ့။

ရွာသားတွေကလည်း ဦးရွှေရေးရဲ့သတင်းကို လိုက်လံ စုံစမ်းကြတယ်။ မြစ်ပယ်ကိုစီးပြီး မောင်ကြာဥလည်း တောထဲမှာ အတော်နဲ့အောင်ရှာတယ်။ သတင်းအစအနတောင် မရပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးရွှေရေးဟာ မိုးမှောင်တို့ရဲ့စခန်းမှာ ရောက်နေတယ်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် မိုးမှောင်က “ကဲ ဦးရွှေရေး၊ တောင်ညိုမြို့စားရဲ့ ရတနာသိုက်မြေပုံ ခင်ဗျားမှာ တကယ် မရှိဘူးလား” လို့ မေးပါတယ်။

ဦးရွှေရေးက “မရှိပါဘူး။ ကျုပ်မှာရှိရင် ကျုပ်ရတနာ တွေကိုရှာပြီး ယူမှာပေါ့” လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

လူဆိုးမိုးမှောင်တို့အဖွဲ့ဟာ မြန်မာဘုရင်ခေတ်က တောင်ညိုမြို့စားကြီးဟာ ရိုးမတစ်နေရာမှာ ရတနာတွေကို မြှုပ်ထားခဲ့တယ်။ ဒီရတနာတွေရဲ့ နေရာကိုပြတဲ့ လမ်းညွှန်မြေပုံဟာ ခေတ်အဆက်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တာ ခုဆိုဦးရွှေရေးဆီမှာ ရှိလောက်တယ်လို့ သတင်းရတာနဲ့ ဦးရွှေရေးကိုဖမ်းပြီး ခေါ်လာ တာပါပဲ။

ဦးရွှေရေးက “တောင်ညိုမြို့စားကြီးဆီမှာ ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးဟာဆင်တော်ဝန်အနေနဲ့ ခစားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရတနာ တွေကိုစွဲ ကျုပ်မသိတာ အမှန်ပဲ” လို့ ပြောပါတယ်။

လူဆိုးကြီးမိုးမှောင်က “ကဲ မသိရင်လည်းနေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဒီဘက်မှာ တောကျွမ်းတယ်။ ကျုပ်တို့ကို လမ်းပြ လိုက်ခဲ့” ဆိုပြီး သူတို့ရဲ့ ရတနာသိုက်ခရီးမှာ လမ်းပြအဖြစ် ဦးရွှေရေးကို ခေါ်သွားပါတော့တယ်။

မြစ်ပယ်နဲ့ မောင်ကြာဥမှာတော့ အတော်ကြာအောင် ရွာတယ်။ နောက်မကြာခင် သူတို့ရွာကလေး ပျက်သွားတာနဲ့ မြစ်ပယ်နဲ့ မောင်ကြာဥဟာ ဦးရွှေရေးရဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေသိမ်းပြီး မြို့ကို ပြောင်းလာရတယ်။ ပစ္စည်းလေးတွေထဲမှာ ခြူးပန်းခြူးနွယ် တွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်လည်းပါတယ်။

မြစ်ပယ်နဲ့ မောင်ကြာဥဟာ ရွာတကာကို လှည့်ပြီး ဦးရွှေရေးရဲ့ သတင်းကို နားထောင်ကြတယ်။

ဈေးနှုန်းတွေမှာ ဈေးနှားမှာ မောင်ကြာဥက ကြေးပလွေကို မှုတ်တယ်။ ပန်းကုံးတွေဆင်ထားတဲ့ မြစ်ပယ်ဟာ နှာမောင်းကို ယမ်းပြီးကပြတယ်။ လူတွေကသိပ်သဘောကျတယ်။ ဒါနဲ့ပိုက်ဆံ တွေရတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ မြစ်ပယ်နဲ့ မောင်ကြာဥဟာ ဦးရွှေရေးကို ရှာရင်း နေထိုင်စားသောက်ရတယ်။

တစ်နေ့မှာ ရွာတစ်ရွာမှာ ဘုရားပွဲတော်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မြစ်ပယ်ကိုစီးပြီး မောင်ကြာဥဟာ ပွဲခင်းထဲရောက်ခဲ့တယ်။ ဆင် လိမ္မာမကြီးဖြစ်တဲ့ မြစ်ပယ်ရဲ့အကနဲ့ လိမ္မာပုံကိုကြည့်ချင်တဲ့ ကလေးတွေက ဝိုင်းနေတာပေါ့။

ညကလည်းလပြည့်ညဆိုတော့ လွမ်းစရာကောင်းတယ်။ ဒါနဲ့မောင်ကြာဥကလည်း လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ တေးသံလေးကို မှုတ်မိတယ်။ မြစ်ပယ်ကလည်း နှာမောင်းကို ဝိုင်းဝိုင်းပြပြီး က၊ နေ ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လူအုပ်ကြားက တိုးဝှေ့ပြီးပေါ်လာတဲ့ ဦးရွှေရေးကိုမြင်ရတော့။

မောင်ကြာဥကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ “အဖေ အဖေ”
ဆိုပြီး ပြေးဖက်တော့တယ်။

မြစ်ပယ်ကလည်း ပျော်လွန်းလို့ တဝှမ်းဝှမ်းနဲ့ အော်တာပေါ့။
ဦးရွှေရေးက လူဆိုးမိုးမှောင်တို့အဖွဲ့နဲ့ အတော်ကြာနေခဲ့
ရတယ်။ သူတို့ရတနာသိုက် ရှာတဲ့ခရီးမှာ လမ်းပြရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘာမှမတွေ့ရဘဲ ကျားဆိုးတွေ၊ ဆင်ရိုင်းတွေနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ရလို့
မိုးမှောင်တို့လက်လျှော့ကြတယ်။ ဦးရွှေရေးလည်း ထွက်ပြေးခဲ့တယ်
ဆိုတာ အကြောင်းစုံသိရတယ်။

သူတို့မိသားစုဟာ မောင်ကြာဥ ဆောက်ထားတဲ့
အိမ်လေးမှာ အတူနေကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဦးရွှေရေးရဲ့ အဘိုးလက်ထက်က ကျန်ခဲ့တဲ့
တောင်ငွေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်။ မောင်ကြာဥနဲ့ မြစ်ပယ်
ကလည်း အနားကပါသေးတယ်။ တောင်ငွေးက ကျွန်းသားနဲ့
လုပ်ထားတယ်။ ခြူးပန်းခြူးနွယ်တွေပါသေးတယ်။ လမ်းမှာ
ဦးရွှေရေးက လက်ထဲကတောင်ငွေးအောက်ကိုအကျ မြစ်ပယ်က
နင်းမိတဲ့အခါ တောင်ငွေးကထက်ပိုင်းကျိုးသွားပါတယ်။

အဲဒီလိုကျိုးသွားတဲ့ တောင်ငွေးအရိုးထဲက ထွက်လာတာ
ကတော့ပိုးသားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ မြေပုံတစ်ခုပါတဲ့။ သားအဖ
နှစ်ယောက်သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ တောင်ညိုမြို့စားရဲ့
ရတနာသိုက်နေရာကို ရေးမှတ်ထားတဲ့ မြေပုံဖြစ်နေပါတယ်။

သားအဖနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးတဲ့အခါ မြစ်ပယ်ကို စီးပြီး
ဦးရွှေရေးနဲ့ မောင်ကြာဥဟာ ရတနာသိုက်အရှာထွက်ခဲ့ပါတယ်။
တောင်ကုန်းတွေ၊ စမ်းချောင်းတွေကို ကျော်ပြီးရေတံခွန်တစ်ခု

အနားကိုရောက်ကြတယ်။ အဲဒီရေတံခွန်အနားက ကျောက်ဂူဝဲကြီး တစ်ခုကိုတွေ့ကြရတယ်။

မြစ်ပယ်ဟာ ကျောက်ဂူဝဲကကျောက်တုံးကြီးတွေကို နှာမောင်းနှင့် ဆွဲပြီးဖယ်ပေးတယ်။

အတော်ကြာတဲ့အခါမှာ ကျောက်ဂူဝဲဟာ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြားလိုက်ရတာက “ဟား ဟား ဟား” ဆိုတဲ့ ကျယ်လောင်တဲ့ ရယ်သံကြီးပါပဲ။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ လူဆိုးကြီးမိုးမှောင်ကို မြင်ရတယ်။ “ဦးရွှေရေးကို ကျုပ် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ကဲ တို့ဂူထဲဝင်ပြီး ရတနာတွေကို ယူကြစို့” လို့ အော်ပြောတယ်။

မိုးမှောင်ရဲ့အဖွဲ့တွေဟာ ဦးရွှေရေးတို့ကို သေနတ်နဲ့လည်း ချိန်ထားတယ်။ မောင်ကြာဥက တားထားလို့ မြစ်ပယ်ဟာ ငြိမ်နေတယ်။

မိုးမှောင်ကြီးခေါင်းဆောင်ပြီး ဂူထဲသို့ဝင်သွားကြတယ်။ လူဆိုးတစ်ယောက်က ဦးရွှေရေးတို့ကို စောင့်ဖို့နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မြစ်ပယ်ဟာ သေနတ်နဲ့ စောင့်နေတဲ့လူဆိုးကို ဇုတ်တရက်နှာမောင်းနဲ့ ရိုက်လိုက်တာ ရေတံခွန်ထဲကျ သွားပါ ယော့တဲ့။

ဒါနဲ့ မြစ်ပယ်နဲ့ ဦးရွှေရေးတို့ဟာ တောင်ကုန်းပေါ်ကို အပြေးတက်ခဲ့တယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်ကကြည့်ရင် ကျောက်ဂူကို မြင်ကြရတယ်။ မောင်ကြာဥကပြောတာနဲ့ မြစ်ပယ်ဟာ ကျောက်တုံးကြီးတွေကို နှာမောင်းနဲ့ပတ်ယူပြီး ကျောက်ဂူဝဲကို

တအုံးအုံးနဲ့ ပစ်သွင်းနေတော့တယ်။

မိုးမှောင်ကြီးဟာ ကျောက်ဂူထဲက လှမ်းအော်တယ်။
“ကျုပ်တို့ အပြင်ထွက်ပါရစေ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ရန်မလုပ်ပါဘူး”

နောက် မြစ်ပယ်က ရပ်လိုက်တော့ မိုးမှောင်တို့အဖွဲ့ဟာ တစ်ယောက်ချင်းထွက်လာကြတယ်။ ပြီးတော့ သေတ္တာကြီး နှစ်လုံးကိုလည်း သယ်လာကြပြီး မိုးမှောင်က “ကဲ ကျုပ်တို့ သွားမယ်၊ ဒီမှာ ရတနာတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပဲ သွားယူကြပါ” လို့ပြောပြီး သေတ္တာတွေ ဖွင့်ပြတယ်။

သေတ္တာထဲမှာ ပါတာကတော့ ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းတွေ၊ ရှေးစာပေတွေကို ရေးသားထားတဲ့ ကြေးပြားပေစာတွေ၊ ကြေးပုရိုက်စာတွေ၊ ပေစာတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ မိုးမှောင်တို့ဟာ တကယ်ပဲ ဒီသေတ္တာတွေကို ထားခဲ့တယ်။

ဦးရွှေရေးက ပေစာတွေကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး “တောင်ညိုမြို့စားကြီးဟာ ဒီပေစာတွေ၊ မှတ်တမ်းတွေကို ရတနာအဖြစ် သိမ်းထားခဲ့တာကိုး။ တကယ်လည်း အစိုးတန်တဲ့ ရတနာတွေပဲ။ အစိုးရကို ပေးအပ်ရမယ်” လို့ပြောတယ်။

ဒီသေတ္တာတွေကို မြစ်ပယ်ပေါ်မှာတင်၊ ဦးရွှေရေးတို့ သားအဖလည်းစီးပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ မောင်ကြာဥကလည်း ကြေးပလွေလေးကို မှုတ်ပါတယ်။ တစ်လမ်းလုံး ပန်းတွေက ဝေနေတာနဲ့ အလွန်သာယာလှပါသတဲ့။

ချစ်စရာနှင့်ယုန်ငယ်လေးများ

ချစ်စရာနှင့် ယုန်ငယ်လေးများ

ချစ်စရာဟာ တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လိပ်ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့ချစ်စရာဟာ ကန်စပ်မှာထိုင်နေပါသတဲ့။ နေရောင်ခြည်ကလေးက ပွေးပွေး၊ လေပြည်က တအေးအေး၊ ပန်းလေးတွေက တပွေးပွေးဆိုတော့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ချစ်စရာဟာသူနဲ့အတူ ကစားဖို့ အဖော်ရှာနေ ပါသတဲ့။ ဒီတော့ မိုးစွေငှက်ကလေးတစ်ကောင်ဟာ “ငွေပင်လယ် လက်ပစ်ကူးမလား၊ ချစ်သူလေးနှမရဲ့” လို့ သီချင်းတကြော်ကြော် နဲ့ ပြေးလာပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် ချစ်စရာက “ဗျိုကိုကြီးငှက်၊ ချစ်စရာနဲ့ ကစားပါဗျာ” လို့ လှမ်းခေါ်သတဲ့။ မိုးစွေငှက်က “ဟယ် ချစ်စရာရယ်၊ ငါကမိုးပေါ်ကငှက်၊ နင်ကရေထဲကလိပ်၊ အတူ ကစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” လို့ပြောပါသတဲ့။ ပြီးတော့ “ချစ်စရာရေ ငါ့နောက်ကပျံလိုက်နိုင်ရင် ပျံလိုက်ခဲ့တော့၊ တာ့တာ” ဆိုပြီး ပြေးပါတော့သတဲ့။ ချစ်စရာလည်း ငေးငိုင်ပြီး ကြည့်ခဲ့ရတယ်။ သက်ပြင်းလည်း ချမိပါသတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးက “ပွမ်ပွမ် မြည်တဲ့ ကားကလေး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ” ဆိုတဲ့ သီချင်း တအေးအေးနဲ့ ကန်စပ်ကို ပျံဆင်းလာတယ်။ ချစ်စရာ

ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါကြောင့် “ကိုကိုပိတ်ပိတ်ရယ် ချစ်စရာနဲ့အတူ
 ကစားပါဗျာ” လို့ လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ သပိတ်လွယ်
 ငှက်ကလေးက “အို ငါကမိုးပေါ်ကငှက်၊ နင်က ရေထဲကလိပ်၊
 ဒီတော့ ဘယ်အတူကစားလို့ ဖြစ်မလဲ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့
 “ကဲ ချစ်စရာဇီရ ငါ့နောက်က ပျံလိုက်နိုင်ရင်လည်း ပျံလိုက်ခဲ့
 ဟေ့၊ တာ့တာ” ဆိုပြီး ပျံသွားပါတော့သတဲ့။ ချစ်စရာလည်း
 ငေးဝိုင်းပြီး ကြည့်နေခဲ့ရပါတယ်။ သက်ပြင်းလည်း ချမိပါသတဲ့။

ချစ်စရာထိုင်ရင်း ဝမ်းနည်းသွားမိပါတယ်။ သူ့မှာ
 ကစားစရာ အဖော်မရှိဘူးဆိုပြီး အားငယ်မိတယ်။ ဒါကြောင့်
 ကန်စပ်မှာထိုင်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်တွေဟာ တောက်ကနဲ တောက်
 ကနဲ ကျသွားပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ချစ်စရာလေးဟာ နေရောင်ခြည်
 လေးတွေ ဖြာကျတာကိုကြည့်ရင်း အပျင်းဖြေရတယ်။ ပန်းပွင့်
 လေးတွေ လေထဲမှာ က၊ နေတာကိုကြည့်ရင်း အပျင်းဖြေရတယ်။

ဒီအချိန်မှာ သစ်ပင်ခြေရင်းက တဟင်းဟင်းနဲ့ ငိုနေသံကို
 ချစ်စရာကြားရသတဲ့။ ဒါနဲ့ ချစ်စရာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သစ်ပင်
 ခြေရင်းမှာ ယုန်ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရပါသတဲ့။ ဒါနဲ့
 ချစ်စရာဟာ သူတို့ဆီကို တရွေ့ရွေ့သွားပါသတဲ့။ အနား
 ရောက်တော့မှ “ညီလေးတို့ ဘာပြုလို့ ငိုနေကြတာလဲကွာ၊
 ကိုကို ချစ်စရာသိပါရစေ” လို့ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ မေးပါသတဲ့။
 ဒီတော့ ယုန်ကလေးနှစ်ကောင်က “နော်နော်တို့ မန်မန် မစား
 ရတေးဘူး။ ချာလွန်းလို့ ငိုနေတာပါ တိုတိုချစ်စရာရယ်။
 မေမေကလည်း ဂျေးသွားနေတယ်” လို့မပီကလာ ပီကလာနဲ့
 ပြောကြတယ်။

ဒါကြောင့် ချစ်စရာက “တိတ်တိတ်မငိုနဲ့ မငိုနဲ့ ကိုကို ချစ်စရာက မင်းတို့ကိုစားစရာတွေ ကျွေးမှာပေါ့” လို့ချော့သတဲ့ ယုန်ကလေး နှစ်ကောင်က “ဒါမှ ဒို့တို့တို ချစ်စရာကြီး” လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ချစ်စရာဟာ ရေကန်ထဲကိုဆင်းတယ်။ ကြာသီးတွေခူးတယ်။ သူ့စုထားတဲ့ အသီးလေးတွေကိုလည်း သွားယူတယ်။ ပြီးတော့ ယုန်ကလေး နှစ်ကောင်ကို သေသေ ချာချာကျွေးသတဲ့။ ယုန်ကလေး နှစ်ကောင်ကလည်း ချစ်စရာကို သိပ်ခင်ပြီး “တိုတိုချစ်စရာ” “တိုတိုချစ်စရာ” နဲ့ ခဏခဏ ခေါ်နေကြပါသတဲ့။

ယုန်ကလေးတွေ အိပ်ချိန်ကျတော့လည်း ချစ်စရာက အုန်းရွက်ပုခက်လေးဆင်ပြီး သိပ်ပါသေးတယ်။ သီချင်းတွေ ဘာတွေတောင် ဆိုပြသေးတယ်။ ယုန်လေးတွေ အိပ်ချိန်ကျမှ ယုန်မကြီးဟာ ဈေးက စားစရာတွေနဲ့ ပြန်လာပါတယ်။ “အမယ်လေး ချစ်စရာရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ သားလေးတွေ အတွက် အန်တီယုန်က စိတ်ပူနေတာကွဲ့။ ချစ်စရာ အိမ်မပြန်နဲ့ ဦးနော်၊ မုန့်တွေ စားသွားပါဦး” လို့ ညော်ခံပါသတဲ့။

ချစ်စရာလည်း ဒီယုန်လေးတွေကို ကူညီလိုက်ရလို့ သိပ်ဝမ်းသာ သွားသတဲ့။

ယုန်ကလေးတွေကလည်း အဲဒီနေ့ကစပြီး ချစ်စရာကို “တိုတိုချစ်စရာ၊ တိုတိုချစ်စရာ” နဲ့ အမြဲခင်မင်သွားကြတယ်။ ချစ်စရာကလည်း အမြဲတမ်းပဲ ဒီယုန်ငယ်တွေကို ထိန်းပေးသတဲ့။ ချစ်စရာကလည်း ဒီယုန်လေးတွေနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဖျော်ဖျော် ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကစားနေပါတော့သတဲ့။

ဒေါင်းမလေး၏ နောင်တ

ဒေါင်းမလေး၏ နောင်တ

တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ လှသလောက် ကြွားဝါတတ်တဲ့ ဒေါင်းမတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ဒေါင်းမလေးဟာသူ့ရဲ့ လှပတဲ့ အတောင်တွေကို ဖြန့်လျက်ကရင်း “တယ်လှတဲ့ ငါပါလား” တယ်ချောတဲ့ ငါပါလား” လို့ အမြဲတမ်းတွေးနေမိတယ်။ ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်လာကြည့်တဲ့ ဧည့်သည်တွေက “ဟယ် တယ်လှတဲ့ ဒေါင်းမလေးလာလာ” လို့ပြောရင်း ဒေါင်းမလေးဟာ သိပ်သဘောကျလေ့ရှိတယ်။

ဒေါင်းမလေးဟာ အခြားတိရစ္ဆာန်လေးတွေကို သိပ် အထင်သေးတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ဒေါင်းမလေးဟာ တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ထဲ လှည့်ပတ်ရင်း လျှောက်ပြီးကြွားဝါနေသတဲ့။

ဒေါင်းမလေးဟာ ကျားလှောင်အိမ်နားရောက်တော့ အိပ်နေတဲ့ကျားကို “အို ကိုရွှေကျားနယ်၊ ရှင်မလဲတစ်နေ့ကုန် အိပ်နေတာပဲ၊ ရှင်လိုရက်စက်တဲ့ ကျားကိုတော့ တယ်သူကမှ ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်” လို့ သွားပြောတယ်။ ကျားကြီးက ဘာမှပြန်မပြောသာခင် “ကဲ သွားမယ်၊ ရှင်က ရှင်ထက်လှလို့ ကျွန်မကို မနာလိုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား” လို့ ပြောပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။

ဒီလိုပဲ ဒေါင်းမလေးဟာ လျှောက်လည်ပြီး တွေ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ကြွားဝါပြီးနေပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန် ရုံထဲက ဒိုလေးတွေကအစ ကျားကြီးတွေ၊ ခြင်္သေ့ကြီးတွေ၊ သင်ကြီးတွေအထိ ဒေါင်းမလေးကို မနှစ်သက်ကြဘူး။

ဒေါင်းမလေးဟာ သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ဝက်ဝံကြီးကို အနှိမ်ဆုံးပဲဖြစ်ပါသတဲ့။ ဝက်ဝံကြီးနေတဲ့ ဂူကိုသွားပြီး “ဪ... ဂူဟာ ဒီတိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ အရပ်ဆိုးဆုံးပဲနော်၊ ဒါကြောင့် ဂူဆီကို ဘယ်သူမှလာမကြည့်ချင်တာပေါ့” လို့ ဖော်ဖော်ကားကား ပြောပါသတဲ့။ ပြီးတော့ “ဂူမှာ မျက်နှာပေါက်ကလည်း ဆိုး၊ အမွှေးတွေကလည်း ကြမ်းနဲ့ ဂူ ကျွန်မလို မလှချင်ဘူးလား၊ ကျွန်မကို ဂူကြည့်ပါဦး” လို့ ကြွားသေးသတဲ့။

သဘောကောင်းတဲ့ ဝက်ဝံကြီးက “ဒေါင်းမလေးရယ်၊ နင်လှတာမြင်ရတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမောက်မာ ကြွားဝါတာဟာ မကောင်းပါဘူးကွယ်” လို့ လေသံအေးအေးနဲ့ပဲ ဆုံးမရှာပါတယ်။ ဒါကို ဒေါင်းမလေးက “အမယ်လေးတော်၊ ဂူကကျွန်မကို ဆုံးမစရာမလိုပါဘူး” လို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောလိုက်ပါသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒေါင်းမလေးက တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် တစ်ခုလုံး အပေါ်မှာ ကြွားဝါမောက်မာပြီး နေပါတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲကို မြို့တော်ဝန်လာ ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေကြပါသတဲ့။ ဒေါင်းမလေးက “မြို့တော်ဝန်မင်းက ကျွန်မရဲ့အလှကို လာကြည့်

တာ နေမှာပေါ့ရှင်” လို့ကြွားနေပါသေးတယ်။ ဒါတင် မကဘူး။
ဝက်ဝံကြီးရဲ့ ဂူဝကိုသွားပြီး “ဒီမှာရှင်၊ မြို့တော်ဝန်လာရင်
ရှင်ဂူထဲမှာရှင်နေ၊ ထွက်ထွက်ကြည့်မနေနဲ့၊ ရှင်ကိုမြင်သွားလို့
မြို့တော်ဝန် မူးမေ့လဲသွားဦးမယ်” လို့ သွားပြောသေးတယ်။
ပြီးတော့ ဒေါင်းမလေးဟာ သူ့ကိုယ်သူ အလှဆုံးဖြစ်အောင်
ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ မြို့တော်ဝန်ရဲ့ မိသားစုဟာ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကို
ရောက်လာပါသတဲ့။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်မှူးကြီးကလည်း “ဒီတိရစ္ဆာန်
ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေထဲက အလှဆုံးတိရစ္ဆာန်ကို
မြို့တော်ဝန်က “အလှဆုံးဘွဲ့ရွှေတံဆိပ်တော်” ချီးမြှင့်တော်မူမယ်”
လို့ ကြေငြာပါတယ်။ ဒေါင်းမလေးက “အဟယ် ဒါငါ့အတွက်
ပြောတာပဲ။ ဒါကျွန်မအတွက် ရွှေတံဆိပ်တော်ပေါ့ရှင်” လို့
ပြောလိုက်သေးတယ်။

မြို့တော်ဝန်ဟာ သူ့ရဲ့မိသားစုနဲ့အတူ ဝက်ဝံကြီးရဲ့
ဂူအနားကို ရောက်လာတယ်။ မြို့တော်ဝန်က ဝက်ဝံကြီးကို
ကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဝေါ ဝေါ .. ဝေါ ဆိုတဲ့
လေမုန်တိုင်းသံကြီး ကြားသတဲ့။ လေသံကြီးကိုလည်း ကြားရော
တိရစ္ဆာန် တွေဟာ ပြေးကြလွှားကြတာပေါ့။ ဒေါင်းမလေးလည်း
“အမယ်လေးတော့ လုပ်ကြပါဦး” ဆိုပြီး မငြိမ်မသက်
ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

လေသံဟာ ပိုကြမ်းလာတယ်။ မြို့တော်ဝန်တို့အဖွဲ့
ပြန်ထွက်ဖို့လုပ်နေတုန်းမှာပဲ သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကျိုးပြီး
မြို့တော်ဝန်ရဲ့ သားလေးကို လာပိပါသတဲ့။ ဒေါင်းမလေးကတော့

“အမယ်လေးတော့ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ” ဆိုပြီး စွတ်ပြေးပါသတဲ့။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကိုမြင်တဲ့ ဝက်ဝံကြီးဟာသူ့ရဲ့ လုံခြုံတဲ့ဂူထဲက ပြေးထွက်လာသတဲ့။ သစ်ကိုင်းတွေကလည်း ကျိုးပဲ့ပြီး ကျနေပါတယ်။ ဝက်ဝံကြီးဟာ လေထဲကို မကြောက် မလန့်ဘဲ ထွက်လာပြီး သစ်ပင်ပိနေတဲ့ မြို့တော်ဝန်သားအဖကို သစ်ပင်အောက်က ဆွဲထုတ်ပေးသတဲ့။ သစ်ပင်ကြီးတွေကို ဝက်ဝံကြီးက တအားမပေးသတဲ့။ ဒါကြောင့် မြို့တော်ဝန်တို့ သားအဖဟာ အနည်းအကျဉ်း နာတာကလွဲလို့ သစ်ပင်အောက်က ထွက်လာနိုင်ပါတယ်။

ဝက်ဝံကြီးဟာ မြို့တော်ဝန်တို့ သားအဖကို သူ့ရဲ့ဂူထဲကို လက်ဆွဲခေါ်သွားပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် လေတွေပိုတိုက်၊ သစ်ပင်တွေ ပိုလဲ၊ မိုးတွေပိုရွာပေမယ့် မြို့တော်ဝန်တို့ သားအဖဟာ ဘေးအန္တရာယ်က ကင်းလွတ်ခဲ့ရတယ်။

ဝက်ဝံကြီးဟာ မြို့တော်ဝန်တို့သားအဖကို ဂူထဲမှာထား ခဲ့တယ်။ သစ်ပင်ပိတဲ့၊ ခိုက်မိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေအားလုံး ကိုသယ်ပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာကို လျှောက်ပို့နေပါတော့သတဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ မိုးလေစဲတော့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ ပြန်ထွက်လာ ကြတယ်။ ဒေါင်းမလေးကလည်း ပုန်းအောင်းနေတဲ့ နေရာက ပြန်ထွက်လာသတဲ့။ ပြီးတော့ “ကဲ . . . အခုမှပဲ ငါ့အတွက် မြို့တော်ဝန်က အလှဆုံးဘွဲ့ ရွှေတံဆိပ်တော်ပေးတာကို ငါအေး အေးဆေးဆေး လက်ခံရတော့မယ်” လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့တော်ဝန်မင်းက တိရစ္ဆာန်တွေအားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ အလှဆုံး

ရွှေတံဆိပ်ကို ဝက်ဝံကြီးရဲ့ခေါင်းကို စွပ်ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

ပြီးတော့ “ဒီတိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်တဲ့ ဒီဝက်ဝံကြီးသာ အလှဆုံးဘွဲ့ ရွှေတံဆိပ်တော်ကို ရယူသင့်တယ်” လို့ ပြောပါသေးတယ်။ ဒေါင်းမလေးဟာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်းနည်းတော့ တိတ်တိတ်လေး မျက်ရည်ကျမိတယ်။ ကြားဝါမိတာကိုလည်း နောင်တရမိတယ်။ တကယ်တော့ အလှဆိုတာဟာ ရင်ထဲမှာရှိတာကိုလည်း သတိပြု မိတယ်။ ဒေါင်းမလေးဟာ မျက်ရည်တွေကြားကနေ ဝက်ဝံကြီး ကိုကြည့်မိသတဲ့။ ဒီအခါ သဘောကောင်းပြီး သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်တဲ့ ဝက်ဝံကြီးရဲ့ ရင်ပတ်ပေါ်မှာ အလှဆုံးဘွဲ့ ရွှေတံဆိပ် တော်ဟာ တဝင်းဝင်းတလက်လက်နဲ့ တောက်ပနေတာကို မြင်နေရပါသတဲ့။

မောင်အောင်မောင်းနှင့် မဝါနု

မောင်အောင်မောင်းနှင့် မဝါနု

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ အလွန်ရိုးသားပြီး ဆင်းရဲတဲ့ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုကြီးလင်မယား ရှိပါသတဲ့။ သူတို့မှာလည်း မဝါနုဆိုတဲ့ သိပ်လှတဲ့သမီးပျိုလေးတစ်ယောက် ရှိပါသတဲ့။ သူတို့ လင်မယားဟာ ဒီသမီးလေးကို အိမ်ထောင်ချဖို့ စဉ်းစားနေမိ သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူနဲ့လက်ထပ်ပေးရမှန်း မသိတာနဲ့ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုဟာ ရွာပြင်နတ်ကွန်းကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

နတ်ကွန်းရှေ့ရောက်တော့ နတ်ရုပ်ကြီးရှေ့မှာ သစ်သီးနဲ့ ဆီမီးကို ပူဇော်ပါသတဲ့။ ပြီးတော့ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုဟာ “အို အရှင်နတ်မင်း။ အသင့်အား သစ်သီးနှင့် ပူဇော်ပါ၏။ ဆီမီးနှင့်ပူဇော်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သမီးကညာ မဝါနုအား မည်သည့်ခင်ပွန်းနှင့် လက်ထပ်ပေးရမည်ကို မိန့်တော်မူပါ အရှင်နတ်မင်း” လို့ ဆုတောင်းကြသတဲ့။ ဒီလို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ဆိုတောင်းတာကို နက်ကျယ်ဆိုတဲ့ ဘိန်းစားလူလည်းက ကြားသတဲ့။ နက်ကျယ်က ရွာတကာလှည့်ပြီး လိမ်ညှာစားနေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘိန်းစားလူလည်းက နတ်ကွန်းနောက်မှာ အိပ်ငိုက်ပြီး နေတာပါပဲ။ ဒီတစ်ခါ နက်ကျယ်က သူ့အသံကိုဇွန်ပြီး “အေး အေး . . . ငါနတ်မင်း အသင်တို့ကို ကူညီမည်။ မနက်ဖြန်နတ်

နေထွက်ချိန်၌ ကြောင်နက်တစ်ကောင်ပိုက်၍ သင်တို့အိမ်သို့ လှလင်တစ်ဦးရောက်လာလတ္တံ့။ ထိုသူသည် သင်တို့သမီးအတွက် ငါလွှတ်အမ်းသော သတို့သားလောင်းပေတည်း။’ လို့ ပြန်အော်လိုက်သတဲ့။ ရိုးသားတဲ့ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုကလည်း ဟယ်နတ်မင်းကတို့ကို ကူညီတော်မူပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ပြေးကြသတဲ့။ သမီးလေး မဝါနုကိုလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြောပြထားကြတယ်။ မဝါနုကတော့ စိတ်တွေညစ်ပြီး နေရှာပါသတဲ့။

တကယ်တော့ နက်ကျယ်ဟာ လူလိမ်လူကောက် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အရုပ်ဆိုးတဲ့အပြင် စိတ်ထားယုတ်မာသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဝတ်ကောင်းဝတ်ပြီး ကြောင်နက်တစ်ကောင်ကို ပိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မဝါနုတို့အိမ်ကို နောက်တစ်နေ့ နေထွက်ချိန်မှာ ထွက်ခဲ့သတဲ့။

အဘိုးအို၊ အဘွားအိုဟာ သတို့သားလောင်းကို အားရပါးရ ကြိုဆိုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နက်ကျယ်ကို မြင်တဲ့အခါမှာ စိတ်ညစ်ကြတယ်။ မဝါနုကတော့ နက်ကျယ်ကိုလည်းမြင်ရော တံခါးကြားသွားပြီး ငိုတော့တာပါပဲ။

နတ်မင်းရဲ့အမိန့်ကို မနာခံဘဲ မနေရဲတဲ့ အဘိုးအို လင်မယားက “သမီးရယ် ဒီသတို့သားကို သမီး လက်ထပ်ပါကွယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ မဝါနုကလည်း မိဘစကားကို နားထောင်တဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါတယ်။

ဘိန်းစားနက်ကျယ်ဟာ သူ့ရဲ့အစီအစဉ် အောင်မြင်လို့ တဟဲဟဲနဲ့ သဘောကျနေတယ်။ ပြီးမှ “ကဲ၊ ကျုပ်ရွာက

အတော်ဝေးတယ်။ ဒီတော့ အလှဖြာဖြာစုတဲ့ မဝါနုလေးကို ဒီကြိမ်သေတ္တာထဲမှာထည့်ပြီး ကျုပ်ထမ်းသွားပါမယ်” လို့ ပြောပါသတဲ့။ တကယ်တော့ သိပ်လှတဲ့ မဝါနုလေးနဲ့ ယှဉ်သွားရမှာကို ဘိန်းစားနက်ကျယ်က တွေးပြီးကြောက်နေမိလို့ပါပဲ။

ဒါနဲ့ မဝါနုလေးဟာ သူ့ရဲ့မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့တယ်။ ပြီးတော့ ကြိမ်သေတ္တာထဲကို ဝင်ရရှာတယ်။ ဘိန်းစားနက်ကျယ်က “ကဲ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီး။ ကျုပ်ကနတ်မင်းရဲ့သားတော်ပါပဲ။ ကျုပ်ရွာက မျောက်လွတ်ကုန်းရွာလို့ ခေါ်တယ်။ နောက်တစ်ပတ် ကြာရင် ကျုပ်ရွာကို ခင်ဗျားတို့ အလည်လာခဲ့ကြ” လို့ မှာခဲ့ပါသတဲ့။

ဘိန်းစားနက်ကျယ်ဟာ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ကြိမ်သေတ္တာကိုတပင်တပန်း ထမ်းလာတယ်။ သူ့ရွာကျရင် ရွာသားတွေကို ကြွားဖို့လည်း သူတွေ့လာသတဲ့။ ဒါနဲ့တော့ထဲတစ်နေရာမှာ ကြိမ်သေတ္တာကို ဘိန်းစားနက်ကျယ်က ခဏချထားတယ်။ ကြိမ်သေတ္တာကိုလည်း သော့သေသေချာချာ ခက်ထားသေးတယ်။ ဘိန်းစားနက်ကျယ်က “အလှဖြာဖြာစုတဲ့ မဝါနုလေးရေ၊ မောင်ကြီးလည်းပင်ပန်းလာပြီ။ စားရသောက်ရအောင် မောင်ကြီး သစ်သီးသွားရှာဦးမကွဲ့” လို့ဆိုပြီး ထွက်သွားသတဲ့။

ကြိမ်သေတ္တာထဲက မဝါနုလေးဟာ တရွှိတ်ရွှိတ်နဲ့ ငိုနေရပါသတဲ့။

ဘိန်းစားနက်ကျယ် သစ်သီးရှာထွက်သွားလို့ မကြာခင် မှာဘဲ မောင်အောင်မောင်းဆိုတဲ့ လုလင်တစ်ဦးဟာ မြင်းကြီးနီပြီး ရောက်လာပါသတဲ့။ သူ့ဟာ အမဲလိုက်ထွက်လာတာပါပဲ။

မောင်အောင်မောင်းနဲ့အတူ သိပ်ထွားတဲ့ အမဲလိုက်ခွေးကြီး တစ်ကောင်လည်း ပါလာပါသေးတယ်။

မောင်အောင်မောင်းဟာ ကြိမ်သေတ္တာထဲက ဝိုသံကြား တာနဲ့ မြင်းပေါ်ကဆင်းတယ်။ ကြိမ်သေတ္တာကို သော့ဖျက်ပြီး ဇွင့်လိုက်တဲ့အခါ သိပ်လှတဲ့မဝါနုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မောင်အောင်မောင်းလည်း အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ မဝါနုက အကျိုးအကြောင်းပြောပြတဲ့အခါ မောင်အောင်မောင်းက သဘော ပေါက်သွားတယ်။ ဘိန်းစားနက်ကျယ်ဟာ လူညာဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း မဝါနုသိသွားရှာတယ်။ ဒီအခါ မဝါနုဟာ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းရှာတယ်။ မောင်အောင်မောင်းက အားပေးပါသတဲ့။

မောင်အောင်မောင်းဟာ ဘိန်းစားနက်ကျယ်ကို ဆုံးမတဲ့ အနေနဲ့ သူ့အမဲလိုက်ခွေးကြီးကို ကြိမ်သေတ္တာထဲ ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ သော့ပြန်ခတ်ပြီး ခြေရာလက်ရာမဖျက်စေဘဲ ထားခဲ့ တယ်။ မဝါနုလေးကိုတော့ သူ့မြင်းပေါ်မှာတင်ပြီး မဝါနု အဖေ အမေဆီ ပြန်ပို့ဖို့ခေါ်သွားပါတယ်။

မကြာခင်မှာဘဲ နက်ကျယ်ဟာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း ဘာသီးမှပါမလာဘူး။ “ကဲ အလှဖြာဖြာစုတဲ့ နှမဝါဝါနုရေ အသီးတွေမတွေ့ခဲ့ဘူးကွဲ့။ အိမ်ကျမှ ရှိတာစား ကြတာပေါ့” လို့ အော်ပြောပါသတဲ့။ ပြီးတော့ အမဲလိုက်ခွေးကြီး ဝင်နေတဲ့ ကြိမ်သေတ္တာကိုထမ်းပြီး သူ့ရွာထဲကို ဝင်ခဲ့သတဲ့။

သူ့ရွာထဲက လူတွေကိုတွေ့တော့ ဘိန်းစားနက်ကျယ်က “ခုညကျပ်မင်္ဂလာဆောင်ကို ကြွခဲ့ကြပါ” လို့ ဖိတ်ကြားသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ဆွေမျိုးတွေကလည်း သူ့နောက်က တအံ့တမြဲ

လိုက်လာကြတယ်။

ဒါနဲ့ အိမ်ရောက်တော့ အိမ်လယ်မှာ ကြိမ်သေတ္တာကို ချလိုက်တယ်။ ဆွေတွေမျိုးတွေက ဝိုင်းအုံလို့ပေါ့။ တချို့ကလည်း “ဟယ် . . . နင့်သတို့သမီးက လှရဲ့လား” လို့ မေးကြတယ်။

ဘိန်းစားနက်ကျယ်က “အမယ်လေး၊ ဒီလောကမှာ အလှဆုံး၊ အချောဆုံး ဝင်းဝင်းပတဲ့ အဆင်းလှတဲ့သူလေးပေါ့ဗျာ။ ကဲ . . . အလှဖြာဖြာစုတဲ့ နှမဝါဝါနုရေ မောင်ကြီးဆွေမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်ကွယ်” လို့ဆိုပြီး ကြိမ်သေတ္တာသော့ကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ကြိမ်သေတ္တာထဲက အမဲလိုက်ခွေးကြီးဟာ ဝုန်းကနဲခုန်ထွက်လာပါသတဲ့။ ဒီတော့ သူ့ဆွေမျိုးတွေကလည်း “အမယ်လေး အလှဖြာဖြာစု ဟဲ့ ပြေးကြ” ဆိုပြီး ပြေးကြရသတဲ့။ အမဲလိုက်ခွေးကြီးဟာ ဘိန်းစားနက်ကျယ်ကို ခုန်အုပ်ပြီး နားရွက် တစ်ဖက်ကိုပြတ်အောင် ကိုက်ပစ်ပါသတဲ့။ ပြီးမှ ခွေးကြီးက ဘိန်းစားနက်ကျယ်တို့ ရွာထဲက ပြန်ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

ဘိန်းစားနက်ကျယ်လည်း အရှက်တကွဲနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ နားရွက်တစ်ဖက်ကလည်း ပြတ်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာတော့ မဝါနဲ့ မောင်အောင်မောင်းဟာ မဝါနုတို့ အဖေအမေအိမ်ကို ပြန်ရောက်နေပါတယ်။ မဝါနုမိဘနှစ်ပါး ကလည်း အကြောင်းစုံသိရလို့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်နေကြရတယ်။ မကြာခင် ဘဲ သဘောကောင်း၊ သတ္တိကောင်းတဲ့ မောင်အောင်မောင်း နဲ့ သိပ်လှပြီး စိတ်ထားနူးညံ့တဲ့ မဝါနုတို့ဟာ လက်ထပ်လိုက်ကြ တော့သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်သက်လုံး ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ နေသွားကြပါသတဲ့။

ပေထိပေထိ

ဇေထိ ဇေထိ

တစ်ခါက ပဲပဲလို့ခေါ်တဲ့ ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်ဟာ သူ့အဘွားဆီကို ဝါကျွတ်ချိန်မှာ ကန်တော့ဖို့သွားပါသတဲ့။ သူ့အဘွားရဲ့ရွာကို သွားတဲ့အခါ တောကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သွားရတယ်။ ပဲပဲဟာ တတောက်တောက်သွားနေတုန်း မြန်းကန်ကျားကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့သတဲ့။ ကျားကြီးက ဆိတ်ကလေးကို ဖမ်းပြီးတော့။

“တစ်နပ်စာတော့ လောက်ပါရဲ့၊ အင်း ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ မင်းက ပိန်သကွဲ့” လို့ ပြောတယ်။ ပဲပဲက “ကျားကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်အဘွားဆီကို သွားကန်တော့ပါရစေဦး၊ အဘွားက ကျွန်တော့်ကို အစားတွေအများကြီးကျွေးရင် ကျွန်တော်ဝလာမှာပါ။ ပြန်လာမှ ဝဖြိုးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျားကြီးစားပါခင်ဗျာ” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါကို ကျားကြီးကသဘောကျတာနဲ့ “အေးအေး၊ မင်းအဘွားဆီက ပြန်လာတာငါစောင့်နေမယ်၊ သွားတော့ သွားတော့” လို့ ပြောပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ပဲပဲဟာ တတောက်တောက်နဲ့ ဆက်သွားနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့သတဲ့။ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ ပဲပဲကိုဖမ်းပြီး။

“တစ်နပ်စာတော့ လောက်ပါရဲ့၊ အင်း ဒါပေမဲ့မင်းက ပိန်သကဲ့” လို့ပြောပါတယ်။ ပဲပဲက ခြင်္သေ့ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် အဘွားဆီကို သွားကန်တော့ပါရစေဦး။ အဘွားက ကျွန်တော့်ကို အစားတွေအများကြီးကျွေးရင် ကျွန်တော်ဝလာမှာပါ။ ပြန်လာမှ ဝဖြိုးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခြင်္သေ့ကြီး စားပါခင်ဗျာ” သဘောကျ တာလို့ ပြောသတဲ့။ ဒါကို ခြင်္သေ့ကြီးက သဘောကျတာနဲ့ “အေး အေး၊ မင်းအဘွားဆီက ပြန်လာတာ ငါစောင့်နေမယ်၊ သွားတော့ သွားတော့’ လို့ပြောပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုဘဲ ပဲပဲဟာ သူ့အဘွားဆီကို ရောက်လာပါသတဲ့။ သူ့အဘွားကို ရိုရိုသေသေ ကန်တော့ပါသတဲ့။ အဘွားဆိတ် မကြီးကလည်း ပဲပဲကို မုန့်တွေအများကြီး ကျွေးပါသတဲ့။ ဒီလိုနေ့စဉ် ကျွေးတာနဲ့ ပဲပဲဟာ သိပ်ပြီးဝဖြိုးလာပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ပြန်ရမယ့် အချိန်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

ပြန်ခါနီးကျတော့ ပဲပဲဟာ သူ့အဘွားကို လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ကျားကြီးနဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးအကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ သူ့အဘွားက “မကြောက်ပါနဲ့ ပဲပဲရယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ပဲပဲကို ဗုံတိုကြီးတစ်ခုထဲကို ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ပဲပဲဝင်နေတဲ့ ဗုံတိုကြီးကို ဆိတ်မကြီးဟာ ယူသွားပြီးတောင်ထိပ်ကနေ တွန်းချလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပဲပဲပါလာတဲ့ ဗုံတိုကြီးဟာ တလိမ့်လိမ့်နဲ့ ကျလာတာပေါ့။

လမ်းမှာ ပဲပဲကိုစောင့်နေတဲ့ ကျားကြီးက “ဟဲ့ဗုံတို၊ ဆိတ်ကလေးပဲပဲကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား” လို့ အော်မေးပါသတဲ့။ ဗုံတိုထဲက ပဲပဲက

“ဗေထိ ဗေထိ အို ဗေထိ ပဲပဲကိုငါမသိ” လို့ အော်ရင်း

ငုံတိုလည်း လိမ့်သွားပါရောတဲ့။ ကျားကြီးကလည်းငေးပြီး နေရစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ငုံတိုကြီးလည်း ဆက်ပြီးလိမ့်သွားပါတော့တယ်။ ပဲပဲပြန် အလာကို စောင့်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးက “ဟဲ့ ငုံတို၊ ပဲပဲဆိုတဲ့ ဆိတ်ကလေးကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား” လို့ အော်မေးသတဲ့။ ငုံတိုထဲက ပဲပဲက .

“ဗေထိ ဗေထိ အို ဗေထိ

ပဲပဲကို ငါမသိ” လို့အော်ရင်း ငုံတိုလည်း ဆက်လိမ့် သွားပါရော။ ခြင်္သေ့ကြီးကလည်း ငေးပြီး နေရစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ငုံတိုကြီးဟာ ပဲပဲရဲ့ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်လာပါရော။ ပဲပဲပြန်အလာကိုလည်း အမေဆိတ်မကြီးက ထွက်စောင့်နေ ပါတယ်။ အမေဆိတ်မကြီးက ငုံတိုကြီးကို “ငုံတိုကြီးရယ်၊ ကျုပ်သမီးလေးပဲပဲကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား” လို့ မေးပါတယ်။ ငုံတို ထဲက ပဲပဲက

“ဗေထိ ဗေထိ အို ဗေထိ

ငုံတိုကြီးကို ခွဲလို့ကြည့်” လို့ အော်ပါသတဲ့။

ပဲပဲရဲ့အမေဆိတ်မကြီးလည်း အံ့အားသင့်သွားတယ်။ နောက်ငုံတိုကြီးကို ခွဲကြည့်တော့ ၀၀ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပဲပဲလေးကိုတွေ့လိုက်ရပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် အမေဆိတ်မကြီးလည်း ပျော်၊ ပဲပဲလည်းပျော်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထား ကြပါသတဲ့။

ခင်နှင်းရည်လေး

စင်နှင်းရည်လေး

တစ်ခါတုန်းက ရှင်ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးမှာ ချစ်စရာသမီးလေး တစ်ယောက်ကို မွေးဖွားပါရောတဲ့။ ဒီသမီးလေးဟာ ပန်းပွင့်လေးမှာ ကပ်နေတဲ့ နှင်းရည်လေးတစ်ပေါက်နဲ့ တူလှပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီသမီးတော်လေးကို နာမည်ပေးဖို့ နတ်သမီးတွေကို ဖိတ်ကြားထားတယ်။ မွေးနေ့မဂ်လာ အခမ်းအနားကျင်းပတာပေါ့။

ဒီနတ်သမီးတွေဟာ သမီးတော်လေးအတွက် လက်ဆောင်ကောင်းတွေ ယူလာကြသတဲ့။ ဆုမွန်ကောင်းများလည်း တောင်းကြသတဲ့။ ဒီအချိန်မှာ ဒီမွေးနေ့မဂ်လာကို အဖိတ်ကြား မခံရတဲ့ နတ်သမီးအိုကြီးက သိပ်စိတ်ဆိုးသတဲ့။

ဒါကြောင့် ဒီနတ်သမီးကြီးဟာ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ရောက်လာပြီး “ဒီသမီးတော်ကလေးတစ်ဆယ့် ငါးနှစ် ရောက်ရင်တော် အပ်စူးလို့သေပါစေတော်” လို့ ကျိန်စာဆို လိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားတော့သတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ နတ်သမီးလေးဟာ သမီးတော်ကလေးရဲ့ ပုခက်နားကို ကပ်လာပါသတဲ့။ ပြီးတော့ “သမီးတော်ကလေးဟာ အပ်စူးလို့မသေပါစေနဲ့ အပ်စူးရင်လည်း နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက် အိပ်ပျော်ပါစေ။ အိပ်ပျော်ရင်လည်း ဒီအိပ်ပျော်နေတာကို မင်းသားလေးတစ်ယောက်က လာပြီး

နိုးနိုင်ပါစေ" လို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါသတဲ့။

ဘုရင်ကြီးဟာ သမီးတော်လေးကို ခင်နှင်းရည်လေးလို့ နာမည်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ခင်နှင်းရည်လေးဟာ ကြီးလာလေ လှလာလေနဲ့ ပိုပိုပြီးချစ်စရာကောင်း လာပါသတဲ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ စိတ်ယုတ်မာတဲ့ နတ်သမီးအိုကြီးရဲ့ ကျိန်စာကိုကြောက်တာနဲ့ တစ်နန်းတော်လုံးမှာ အပ်တစ်ချောင်းမှ မရှိစေအောင် အမိန့်ထုတ် ထားပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ ခင်နှင်းရည်လေးဟာ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်လာ ပါတယ်။ ဒီနေ့မှာ ခင်နှင်းရည်လေးဟာ အဖော်တွေနဲ့ တူတူပုန်း တန်း ကစားရင်း အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်ပုန်းမိသတဲ့။ ဝင်ပုန်းတဲ့အခါ ခင်နှင်းရည်လေး အပ်လေးတစ်ချောင်းကို တွေ့ပါရောတဲ့။ ဒီလိုတွေ့လို့ အပ်လေးကိုကိုင်ကြည့်တဲ့အခါ ခင်နှင်းရည်လေးရဲ့ လက်ကို အပ်လေးဟာစိုက်ပါသတဲ့။

ခင်နှင်းရည်လေးဟာ အပ်လည်းစိုက်ရော တစ်ခါတည်း လဲကျအိပ်ပျော်သွားသတဲ့။ သူ့ရဲ့ အဖော်တွေဟာ ခင်နှင်းရည် လေးကို ချီပွေ့ပြီး အိပ်ခန်းဆောင်ကို ယူဆောင်သွားပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်ကြီး လည်း ခင်နှင်းရည်လေးကို ရွှေသလွန်ပေါ်မှာ ကောင်းစွာထားပါသတဲ့။ တစ်နန်းတော်လုံးလည်း ခင်နှင်းရည် လေးကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ငိုနေကြတယ်။ ဒီလိုငို နေတုန်း မြန်းကနဲ အားလုံးဟာလည်း ခင်နှင်းရည်လေးလိုပဲ အိပ်ပျော်သွားကြရောတဲ့။

ရှင်ဘုရင်ကြီးလည်း အိပ်ပျော်၊ မိဖုရားကြီးလည်း အိပ်ပျော်ကုန်တယ်။ ဒီလိုပဲတံခါးဝမှာ တံခါးစောင့်က အိပ်ပျော်၊

ဝန်ကြီးတွေလည်း အလုပ်လုပ်ရင်း အိပ်ပျော်၊ စားတော်ကဲ
တွေလည်း ထမင်းချက်ရင်း အိပ်ပျော်၊ ကြောင်လေးတွေလည်း
ကစားရင်း အိပ်ပျော်၊ ငှက်ကလေးတွေလည်း နန်းဥယျာဉ်ထဲက
စကားဝါပင်ကိုင်းမှာ နားရင်းအိပ်ပျော်၊ ခွေးကလေးတွေလည်း
စားပွဲအောက်မှာ အိပ်ပျော်၊ နောက်ဆုံး မီးဖိုထဲက မီးတောက်
တွေတောင် တောက်ရင်းတောက်ရင်း အိပ်ပျော်ကုန်ကြပါသတဲ့။

ဒီလိုအိပ်နေတာ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်သာမကဘူး။ အနှစ်
တစ်ရာတောင် ကြာသွားတယ်။ ဒီလိုအနှစ်တစ်ရာ ကြာသွားတော့
ခင်နှင်းရည်လေးတို့ရဲ့ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ချဲ့တွေဖုံးအုပ်
သွားပါသတဲ့။

အနှစ်တစ်ရာကျော် ကြာတဲ့အခါ၊ မင်းသားလေးတစ်ပါး
ဟာ မြင်းတစ်စီးနဲ့ တောလည်လာရင်း ဒီချုံဖုတ်တွေနဲ့ အုပ်ဆိုင်း
နေတဲ့ နန်းတော်ကြီးကို မြင်တွေ့သွားတယ်။

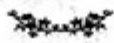
ဒါကြောင့် မင်းသားလေးဟာ နန်းတော်ထဲကို ဝင်ကြည့်
မိတယ်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခွေးလေးတွေ၊ ကြောင်လေးတွေ၊
တံခါးစောင့်တွေကအစ အိပ်ပျော်နေတဲ့ နန်းတော်သားတွေ
အားလုံးကို တွေ့ရသတဲ့။ မင်းသားလေးဟာ သိပ်အံ့အားသင့်
သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နန်းတော်ထဲကို လျှောက်ကြည့်ရင်း၊ ရွှေသလွန်
ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခင်နှင်းရည်လေးကို တွေ့သွားပါလေဧရာ။

သိပ်လှတဲ့ ခင်နှင်းရည်လေးကို မြင်တဲ့အခါ မင်းသားလေး
ဟာ ရွှေသလွန်နားကို ကပ်သွားပါသတဲ့။ ခင်နှင်းရည်လေးဟာ
အိပ်ပျော်နေတုန်းပါပဲ။ နှင်းရည်နှင်းပေါက်လေးလို သန့်စင်တုန်းပါပဲ။
ပြီးတော့ “ဘာပြုလို့ အိပ်ပျော်နေရပါလိမ့် မင်းသမီးလေး

ရယ်”လို့ မင်းသားလေးက ပြောမိတယ်။ ခင်နှင်းရည်လေးရဲ့ လက်ကလေးကိုလည်း အသာကိုင်ကြည့်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ ခင်နှင်းရည်လေးဟာ အိပ်ရာကနိုးလာပါ ရောတဲ့။ ခင်နှင်းရည်လေးလည်း အိပ်ပျော်ရာတက နိုးလာရော၊ တစ်နန်းတော်လုံးလည်း နိုးလာပြီး တစ်နန်းတော်လုံးဟာ အသက် ဝင်လာတယ်။ ငှက်ကလေးတွေလည်း တကျစ်ကျစ် ပြန်အော်၊ ခွေးကလေးတွေကလည်း တဂုတ်ဂုတ်ပြန်ဟောင်း၊ ကြောင်ကလေး တွေလည်း တညောင်ညောင်ပြန်အော်နဲ့ ဆူညံသွားတာပေါ့။

ရှင်ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးလည်း အိပ်ပျော်ရာက နိုးပြီး ခင်နှင်းရည်လေးဆီကို အမြန်ပြေးလာကြတယ်။ တစ်နန်းတော် လုံးလည်း သိပ်ဝမ်းသာသွားကြတယ်။ ခင်နှင်းရည်လေး အိပ်ပျော်နေရာက နှိုးပေးတဲ့မင်းသားလေးကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင် ကြပါသတဲ့။ ဒီပုံပြင်ကို နားထောင်တဲ့ ကလေးတို့ရော မင်းသားလေးကို ကျေးဇူးတင်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ခင်ပုလဲမြ

ခင်ပုလဲမြ

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ ခင်ပုလဲမြဆိုတဲ့ ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိပါသတဲ့။ ခင်ပုလဲမြဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီမိန်းကလေးဟာ သိပ်လှပြီး သိပ်သဘောကောင်းလှပါတယ်။

ခင်ပုလဲမြဟာ စိတ်ကောက်တဲ့ မိထွေးနဲ့အတူနေရတယ်။ သူ့မိထွေးမှာလည်း စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ သမီးနှစ်ယောက် ရှိပါသတဲ့။ ခင်ပုလဲမြ လှတာ၊ လူချစ်လူခင်ပေါတာကို မိထွေးနဲ့သမီး နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းမနာလို ဖြစ်နေပါသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ရွှေနန်းတော်ထဲက ကြေငြာချက် တစ်ခုဟာ တစ်ပြည်လုံးကို ရောက်လာပါတယ်။ ဒီကြေငြာချက်ဟာ ဘာလဲဆိုတော့ “အိမ်တိုင်းမှာရှိတဲ့ သမီးကညာတွေဟာ ရှင်ဘုရင် ကြီးရဲ့သားတော် ကျင်းပတဲ့ညစာစားပွဲတော်ကို တက်ရောက် နိုင်ပါတယ်” လို့ ဖိတ်ကြားတာ ဖြစ်ပါသတဲ့။

ခင်ပုလဲမြရဲ့ မိထွေးဟာ ခင်ပုလဲမြကိုခေါ်ပြီး “ဟေ့ မိခင်ပုလဲမြ၊ ဒီညမှာ ညည်းအိမ်စောင့်ရမယ်” လို့ ပြောပါသတဲ့။ ပြီးတော့လည်း အိမ်နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ခင်ပုလဲမြကို

ထားတယ်။ ညစ်ပတ်တဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကိုပုံထားပြီး တစ်ညလုံး ဆေးဖို့ထားခဲ့သတဲ့။ အဝတ်အစားတွေကလည်း စုတ်ပြတ်ပေပွနေရှာတာလား။

သူ့ရဲ့စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ အလှပဆုံးဝတ်စားပြီး ရွှေနန်းတော်မှာ ကျင်းပတဲ့ ညစာစားပွဲတော်ကို လွှတ်လိုက်ပါသတဲ့။

ခင်ပုလဲမြကတော့ ရွှေနန်းတော်ကို သွားချင်ပေမယ့် မိထွေးကိုကြောက်ရရှာတော့ မီးဖိုထဲမှာပဲ အိုးခွက်တွေကို ဆေးနေရရှာတယ်။ ဝမ်းနည်းလို့ မျက်ရည်လေးကျမိပါသတဲ့။ ဒီအခါမှာ တွင်းထဲကကြွက်အိုကြီးတစ်ကောင်ထွက်လာပြီး

“အစဉ်အမြဲလှပတဲ့ ခင်ပုလဲမြရယ်၊ သမီး မငိုပါနဲ့ကွယ်၊ သမီးလေး ရွှေနန်းတော်ကို သွားရပါစေမယ်” လို့ တုန်တုန်ရီရီနဲ့ပြောတယ်။ ကြွက်အိုကြီးနောက်က ကြွက်ဖြူလေး ခုနစ်ကောင်ဟာ ရွှေဖရုံသီးကြီးတစ်လုံးကို ကိုက်ချီလာကြတယ်။

“ရွှေဖရုံသီးကိုချပြီး ရွှေဖရုံသီးရှေ့က ကြွက်ဖြူလေးခုနစ်ကောင်ဟာ စိစိရီရီ ရပ်နေကြသတဲ့။ ကြွက်အိုကြီးက

“ရွှေဖရုံသီးအစစ် ရွှေရထားဖြစ်စေသော် ကြွက်ဖြူတွေ အစစ်မြင်းဖြူတွေဖြစ်စေသော်” လို့ တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ရွတ်ဆိုပါသတဲ့။ ဒီအခါမှာ ရွှေဖရုံသီးဟာ သိပ်လှတဲ့ ရွှေရထားလေးဖြစ်သွားပြီး ကြွက်ဖြူခုနစ်ကောင်ကလည်း မြင်းဖြူခုနစ်ကောင် ဖြစ်သွားပါလေရော။ ကြွက်အိုကြီးဟာ ခင်ပုလဲမြဘက်ကိုကြည့်ပြီး

“အစဉ်အမြဲလှတဲ့ ခင်ပုလဲမြ ဘဝင်စွဲကြစေသော်” လို့ တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ရွတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ခင်ပုလဲမြလေးဟာ အလွန်လှပ

ဆန်းကြယ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ ခင်ပုလဲမြကို မြင်းဖြူရနစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ ရွှေရထားပေါ်ကို တက်ခိုင်းပြီး ကြွက်အိုကြီးက “ကဲ . . . သမီး၊ ညတစ်ဆယ့် နှစ်နာရီထိတိမှာ အိမ်အရောက်ပြန်လာခဲ့၊ ဒီအဆင်တန်ဆာ တွေဟာ ဒီအချိန်အထိပဲ ရှိလိမ့်မယ်” လို့ မှာလိုက်ပါတယ်။

ခင်ပုလဲမြလည်း မြင်းဖြူရနစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ ရွှေရထားနဲ့ ရွှေနန်းတော်ကို ရောက်ခဲ့သတဲ့။ တစ်ပြည်လုံးကလာကြတဲ့ သမီး ကညာတွေထဲမှာ ခင်ပုလဲမြဟာ အပေါ်လွင်ဆုံး၊ အလှပဆုံး ပဲတဲ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးကတောင် ဒီမိန်းကလေးကို ငါသမီးတော်ချင် တယ်ကွယ်လို့ ပြောသတဲ့။ မင်းသားလေးကလည်း ခင်ပုလဲမြ ကိုသာ သဘောအကျဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

ခင်ပုလဲမြမိထွေးရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ခင်ပုလဲမြ မှန်း မသိကြဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီညအဖို့ ခင်ပုလဲမြဟာ မင်းသားလေးရဲ့ ညစာစားပွဲမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခင်ပုလဲမြဟာ မင်းသားလေးနဲ့တောင် တွဲပြီးကခဲ့သေးတယ်။ မင်းသားလေးက ခင်ပုလဲမြရဲ့ နာမည်ကိုမေးတော့ ခင်ပုလဲမြဟာ မဖြေရှာဘူး။ ဒါနဲ့ ညတစ်ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးခါနီးမှာ ခင်ပုလဲမြဟာ မင်းသားလေးကို ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသတဲ့။

မြင်းဖြူတွေဆွဲတဲ့ ရွှေရထား၊ ခင်ပုလဲမြတို့ အိမ်ရှေ့ရောက် တဲ့အခါမှာ ညတစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးပါသတဲ့။ ဒီအခါမှာ ရွှေရထားကြီးက ရွှေဖရုံသီးပြန်ဖြစ်၊ မြင်းဖြူတွေက ကြွက်ဖြူတွေ ပြန်ဖြစ်၊ ခင်ပုလဲမြရဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ကုန်ပါရော။

နောက်ညကျတော့လည်း မိထွေးရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ဟာ ပိုလှပအောင်ဝတ်ဆင်ပြီး မင်းသားလေးရဲ့ ညစာစားပွဲကို သွားကြပါတယ်။ ခင်ပုလဲမြကိုတော့ မီးဖိုထဲမှာ ပန်းကန်ဆေးဖို့ ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကြွက်အိုကြီးပေါ်လာပြီး အရင်ညကလိုပဲ မြင်းဖြူခုနစ်ကောင်နဲ့ ရွှေရထားကို ပြုလုပ်ပေးပါသတဲ့။ ခင်ပုလဲမြလည်း မင်းသားလေးရဲ့ ညစာစားပွဲကို သွားတက်ပါသတဲ့။ မင်းသားလေးရဲ့ ညစာစားပွဲကို တက်ကြတဲ့သူအပေါင်းဟာ ခင်ပုလဲမြကိုသာ လှလွန်းလို့ ဝိုင်းပြီးချီးကျူးကြသတဲ့။

မိထွေးရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကတောင် “ဟယ် - ဒီမင်းသမီးလေးဟာ ဘယ်သူ့ရဲ့ သမီးတော်ဖြစ်ပါလိမ့်” လို့ ချီးကျူးရတယ်။ အဲဒီညမှာလည်း ခင်ပုလဲမြဟာ မင်းသားလေးနဲ့ တွဲကတယ်။ မင်းသားလေးက ခင်ပုလဲမြရဲ့ နာမည်ကိုမေးပေမယ့် ခင်ပုလဲမြဟာ မဖြေရှာဘူး။ ဒါနဲ့ ညတစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးမှာ ခင်ပုလဲမြဟာ မင်းသားလေးကို ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ခင်ပုလဲမြဟာ မင်းသားလေးကျင်းပတဲ့ ညစာစားပွဲကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ရောက်လေ့ရှိကြတယ်။ တစ်ညကျတော့ မင်းသားလေးဟာ ခင်ပုလဲမြလာတဲ့အခါ ညတစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးပေမယ့် ပြန်မလွှတ်ဘဲထားပါတယ်။ ခင်ပုလဲမြဟာ သိပ်ကြောက်ပြီး မင်းသားလေးရှေ့ကနေ ထွက်ပြေးပါရော။ မင်းသားလေးက နောက်ကလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ရောက်တယ်။ နာရီစင်က နာရီသံချောင်း ခေါက်ပါသတဲ့။

ခင်ပုလဲမြဟာ ပြေးရင်းနဲ့ သူ့ခြေတောက်က သိပ်လှတဲ့ ရွှေဖိနပ်တစ်ဖက်ဟာကျွတ်ပြီး နန်းတော်ရှေ့ဥယျာဉ်ထဲမှာ

ကျန်ခဲ့သတဲ့။ ခင်ပုလဲမြဟာလည်း တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီလည်း ထိုးပြီးရော လမ်းမရောက်တဲ့အခါ အရင်ကလိုပဲ ညစ်ပတ်ပြီး နေရရှာတယ်။ မင်းသားလေးကလည်း မမိလိုက်တော့ဘူး။

နောက်ကျတော့ ခင်ပုလဲမြဟာ မင်းသားလေးဆီကို မသွားတော့ဘူး။ အိမ်ထဲမှာပဲ နေရှာတော့တယ်။ မင်းသားလေးဟာ ဒီရွှေဖိနပ်ပိုင်ရှင်ကို နိုင်ငံအနှံ့လိုက်ရှာပါသတဲ့။

ဒီရွှေဖိနပ်တစ်ဖက် စီးနိုင်သူကို မင်းသားလေးရဲ့ ကြင်ယာတော်အဖြစ် ရွေးမယ်လို့ ကြေငြာပါတယ်။ ဒါကြောင့် တိုင်းပြည်အဝှမ်းက သမီးကညာတွေက ဒီရွှေဖိနပ်တစ်ဖက်ကို စွပ်ကြည့်ပေမယ့် ဘယ်သူမှမတော်ကြဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီရွှေဖိနပ်တစ်ဖက်ဟာ ခင်ပုလဲမြတို့ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာပါသတဲ့။

မိထွေးရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ဟာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ရွှေဖိနပ်တစ်ဖက်ကို စွပ်ကြည့်ပါသတဲ့။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတော်ကြဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ နေရရှာတဲ့ ခင်ပုလဲမြ စီးကြည့်တဲ့အခါမှာ ရွှေဖိနပ်နဲ့ တော်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ မင်းသားလေးလည်း ခင်ပုလဲမြကို မှတ်မိပါတယ်။ အကျိုး အကြောင်းအဖြစ်မှန်ကို သိတဲ့အခါမှာ မင်းသားလေးက ခင်ပုလဲမြ ကို လက်ထပ်ပြီး ရွှေနန်းတော်ကိုခေါ် ဆောင်သွားပါတော့တယ်။

ပြုံးချီနှင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ

ပြုံးချိုနှင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ပြုံးချိုသည် အိမ်၌သိုးကျောင်းကူရလေသည်။ သိုးကျောင်းရသည်ကိုအလွန်သဘောကျသည်။ သိုးကလေးများ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိုးကျောင်းရင်းပြုံးချိုသည် တောင်ကုန်းလေးများကို တက်နိုင်သည်။ ကွင်းပြင်ကျယ်ထဲ၌ ပြေးလွှားနိုင်သည်။ စမ်းချောင်းလေးထဲသို့ ဆင်းနိုင်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်း ရှိလျှင် ပြုံးချိုသည် သူ့ပလွေလေးကို ထုတ်၍ မှုတ်လေ၏။ ပလွေသံကြားလျှင် သိုးကလေးများသည် ပြုံးချို၏အနားသို့ ဝိုင်းအုံလာတတ်ကြသည်။

တစ်နေ့၌ သိုးအုပ်ထဲမှ တုတ်တုတ်ဆိုသော သိုးမကြီးသည် သိုးကလေးတစ်ကောင်ကို မွေးသည်။ သိုးကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအောင်ဖွေး၏။ နှင်းပွင့်နှင်းပွန်များကဲ့သို့ ဖွေး၏။ ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့် ချစ်စရာလည်းကောင်းသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် သနားစရာလည်းကောင်းသည်။

ထိုသိုးကလေးကို “ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ”ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ပြုံးချိုသည်ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကိုအလွန်ချစ်သည်။ အမြဲလိုလိုပင် ပွေ့ပိုက်ထားသည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကလည်း ပြုံးချိုကို

ခင်သည်။ ပြုံးချို၏အသံကြားလျှင် ပြေးလာကာ ပြုံးချို၏
ခြေထောက်ကြားသို့ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လေသည်။

ပြုံးချိုသည် လှပသောခေါင်းလောင်းလေးတစ်ခုဝယ်ပြီး
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအား ဆွဲပေးထားသည်။ ဤခေါင်းလောင်းသံ
တချွင်ချွင်နှင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည်ပြေးလွှား ပျော်မြူးနေတတ်သည်။
ပြုံးချို ပလွေမှုတ်လျှင် ပြုံးချို၏ မျက်နှာကို မော့၍ ကြည့်နေတတ်
လေသည်။

တစ်နေ့ညနေ၌ စားကျက်ထဲတွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏အမေ
သိုးမကြီးသည် ပျောက်သွားလေသည်။ မိုးချုပ်သွားသောကြောင့်
ဆက်မရှာနိုင်ဘဲ ပြုံးချိုသည် ကျန်သောသိုးများကိုသာ အိမ်သို့ပြန်
မောင်းခဲ့လေသည်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည် သူ့အမေ သိုးမကြီးကိုမတွေ့၍ အော်
မြည်ကာ ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ ပြုံးချိုသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကို
သနားမိသည်။ နို့ပုလင်းလေးဖြင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကို တိုက်သည်။
ပြုံးချိုသည် သူ့အိပ်ရာထဲတွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကိုခေါ်၍ အိပ်
လေသည်။ သို့သော် နောက်နေ့နံနက်တွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည်
ပြုံးချို၏ အိပ်ရာထဲ၌ မရှိတော့ချေ။ အိမ်ထဲ၌လည်း မရှိတော့ချေ။

ပြုံးချိုသည် စားကျက်ဘက်သို့ ပြေး၍ကြည့်မိသည်။
တမျှော်တခေါ် ကျယ်ပြန့်သော စားကျက်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ
မတွေ့ရချေ။ ပြုံးချိုသည် “ဟေ့-ဆွတ်ဆွတ်ဖြူရေ ပြန်လာခဲ့
လေ” ဟု အသံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်သည်။ ထိုခေါ်သံသာ ပဲ့တင်ထပ်၍
လာခဲ့၏။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကား ပေါ်မလာချေ။ ပြုံးချိုသည် ဆတ်၍
ရှာ၏။ ဆွဲထားသော ခေါင်းလောင်းသံ တချွင်ချွင်ကိုကြားသလို

ကြားငြား နားထောင်ကြည့်မိသေး၏။ သို့သော် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကို မတွေ့ရချေ။ ခေါင်းလောင်းသံကိုလည်း မကြားရချေ။ ပလွေသံ ကြားလျှင် ပေါ်လာလိုလာငြား ပလွေလေးကို ထုတ်၍ ပြုံးချို မှုတ်မိသေး၏။ သို့သော် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ ပေါ်၍မလာချေ။ တစ်နေ့ကုန်အောင် ဆက်၍ရှာပါသေး၏။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကို မတွေ့ရသေးချေ။

သိုးကလေး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည် သူ့အမေ သိုးမကြီးကို လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ စားကျက်သို့ရောက်သော်လည်း မတွေ့ သဖြင့် ဆက်သွားရင် မျက်စိလည်ခဲ့၏။ ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်ပြေး ရင်း ဝေးသည်ထက်ဝေးရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ လမ်း၌လည်း ဆွဲထားသော ခေါင်းလောင်းလေးပြုတ်ကျခဲ့သည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏ ခြေထောက်များမှာလည်း ဆူးခြစ်ရာများဖြင့် သွေးများရဲလျက် ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိုးချုပ်လာခဲ့၏။ တဲတစ်တဲအနီး၌ ကောက်ရိုး ထည့်ထားသော ကြိမ်ခြင်းလေးကို တွေ့သည်။ ဆာလည်းဆာ၊ ပင်လည်းပင်ပန်းလာသော ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည် ထိုကြိမ်ခြင်း လေးထဲသို့ဝင်၍ အိပ်လေ၏။

နံနက်ခင်း၌ ယာသူမကြီးသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအား တွေ့လေသည်။ “ဟယ်- ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သိုးဖြူလေးပါလား။ အင်း- မြို့ထဲသွားရောင်းရင် ပိုက်ဆံရမှာပဲ” ဟုဆို၏။ ပြီးလျှင် ကြိမ်ခြင်းလေးကို ခေါင်းပေါ်၌ရွက်၍ မြို့သို့ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူခြေထောက်များ နာနေသဖြင့် ထွက်၍လည်း မပြေးနိုင်ချေ။ ကြိမ်ခြင်းလေးပေါ်တွင် မျက်လုံးလေးများ အဝိုင်း

သားနှင့် လိုက်ပါသွားရရှာလေသည်။

သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ သမီးလေးသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကို ဝယ်ထားလိုက်သည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကို မြင်မြင်ချင်း သနားသွားသည်။ အနာများကို ဆေးထည့်ပေးသည်။ ကော်စောလေးပေါ်၌ သိပ်သည်။ နို့ချိုများကိုတိုက်သည်။ ရွှေရောင်ဖဲပြားလေးဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ သူဌေးကြီး၏ သမီးလေးကလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကို အလွန်ချစ်လေ၏။

ပြုံးချိုသည်လည်း ရှာရင်းဖြင့်ပင် မြို့ကိုရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းတွင်ပြုတ်ကျခဲ့သော ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏ ခေါင်းလောင်းလေးကို ပြုံးချိုတွေ့ခဲ့၏။ ခေါင်းလောင်းလေးကိုကိုင်ရင်း ဝမ်းနည်းမိသည်။ တစ်မြို့လုံးနဲ့အောင်ရှာသော်လည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏ အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် ပြုံးချိုသည် စိတ်လျော့ပြီးလျှင် ရွာသို့ပြန်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ညနေခင်းရောက်ခဲ့သည်။ ရွာသို့ပြန်မည် လှည်းကြိုပေါ်တွင် ပြုံးချိုသည် ပလွေလေးကိုမူတ်ရင်း လိုက်ခဲ့သည်။ လှည်းလေးသည် တရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိသည်။ ပလွေသံသည် ယခုအခါ ကြေကွဲစရာ ကောင်းလှပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပလွေသံထဲ၌ “ဆွတ်ဆွတ်ဖြူရေ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူရေ” ဟူသော ခေါ်သံတို့သည် ပဲ့တင်ထပ်၍ နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

လှည်းသည် သူဌေးကြီးသမီး၏ အိပ်ခန်းအနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ သူဌေးကြီး၏ သမီးသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအား ငွေခေါင်းလောင်းလေးဆွဲပေးရန် စီစဉ်လျက်ရှိ၏။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသောက်ရန်အတွက် ဖန်အိုးထဲ၌ နို့များ အပြည့် ထည့်ထားလေသည်။ ထိုအခိုက် ပြုံးချို၏ ပလွေသံကို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည် ရုတ်တရက်ကြားလိုက်သည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည် အိမ်ကြီးထဲမှ အတင်းပြေးထွက်ခဲ့သည်။ နို့ဖန်အိုးသည်လည်း မှောက်၍ကျန်ခဲ့သည်။ ငွေခေါင်းလောင်းလေးသည် ပြုတ်၍ ခြံဝ၌ ကျန်ခဲ့သည်။ ခြေထောက်များမှ ဒဏ်ရာပျောက်သဖြင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည် ခုန်ပေါက်၍ ပြေးထွက်လာလေသည်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည် ပလွေသံကြားရာသို့ အပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလိုက်လာသည်ကို ပြုံးချိုမြင်လျှင် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအား ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

အကြောင်းစုံကို သိသွားသောသူဌေးကြီး၏ သမီးသည် ပြုံးချို၏လက်သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအား ပြန်၍အပ်လေသည်။ သို့ဖြင့် ပြုံးချိုနှင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည် တောင်ကုန်းလေးများကိုဖြတ်ကာ စမ်းချောင်းလေးများကို ကျော်ကာနှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကိုတိုး နှင့် မမိုး

ကိုတိုးနဲ့မမိုး

တစ်ခါတုန်းက ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာတွေကို တီထွင်
တတ်တဲ့ ပါရဂူကြီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။

ဒီပါရဂူကြီးဟာ သရက်ပင်တစ်ပင်တည်းကနေ ငှက်
ပျောသီး၊ ပန်းသီးတွေ သီးအောင်လုပ်တတ်တယ်။ နှင်းဆီပင်ကနေ
သဇင်ပန်းတွေ၊ စံပယ်ပန်းတွေ ပွင့်အောင်လုပ်တတ်တယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ပါရဂူကြီးဟာ ထူးဆန်းတဲ့ မှန်ကြီး
တစ်ချပ်ကိုတီထွင်ပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှာ ချထားတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီတစ်ခါ သူတီထွင်တဲ့မှန်ကြီးကတော့ ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့
ဆိုးကျိုးကိုသာပေးနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် လွယ်အိတ်လေးတွေကိုယ်စီနဲ့ ကျောင်းသွား
ကြတဲ့ ကျောင်းသူးလေးတွေဟာ ဒီမှန်ကြီးကို မကြည့်ခင်မှာတော့
ပြုံးပြုံးချိုချိုနဲ့ လာကြတယ်။ ဒီမှန်ကြီးကိုလည်း ကြည့်မိရော
အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြ၊ စိတ်ဆိုးကြ၊ ထိုးကြ၊ ရိုက်ကြဖြစ်ကြတယ်။

ဒီလိုဖြစ်တာကိုမြင်တဲ့အခါ ပါရဂူကြီးဟာ အူတက်မတတ်
ရယ်ပြီး သဘောကျနေသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ လေကြီးမိုးကြီးကျပါလေရော။ ဒီအခါ မှန်ကြီးဟာ ပိုကြီးပစ်တာနဲ့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားတယ်။ ဒီတော့ မှန်စလေးတွေဟာ လေထဲမှာနေရာအနှံ့ပျံ့နှံ့ပြီး လွင့်ပါ သွားတယ်။ ဒီမှန်စလေးတွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရပြန်တယ်။

လေထဲမှာလွင့်ပါသွားတဲ့ မှန်စလေးတွေဟာ တချို့ သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးထဲကိုဝင်သွားတယ်။ အဲဒီလိုဝင်တဲ့အခါမှာ အဲဒီသူဟာ ရန်ဖြစ်လိုတဲ့စိတ်၊ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာသတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ရွာတစ်ရွာမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ကိုတိုးနဲ့မမိုးဆိုတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှိတယ်။

တစ်နေ့ညနေခင်းမှာ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ ပန်းခြံထဲက နှင်းဆီပင်လေးကို ရေလောင်းနေတုန်း လေထဲလွင့် ပါလာတဲ့မှန်စလေးဟာ ကိုတိုးရဲ့မျက်စိထဲကို မြုန်းကန်ဝင်သွား ပါရော။

ဒီအခါ ကိုတိုးရဲ့စိတ်တွေဟာ ပြောင်းသွားတဲ့အတွက် သူ့နားမှာထိုင်နေတဲ့ မမိုးကို တွန်းလှဲပစ်တယ်။

မမိုးလေးဟာ ကိုတိုးကိုကြည့်ပြီး ငိုနေတုန်းမှာ ကိုတိုးက “ဟေ့ မိမိုး၊ နင်နေခဲ့ ငါသွားမယ်” လို့ပြောပြီး ပန်းခြံထဲကနေ အပြင်ဘက်ကိုတစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးတော့တယ်။

ကျန်နေခဲ့တဲ့ မမိုးလေးဟာ ကြွေကျသွားတဲ့ နှင်းဆီပွင့် လေးတွေကိုကိုင်ပြီး နောက်ကလိုက်တာပေါ့။ ပါးစပ်ကလည်း

“ကိုကိုရေ ပြန်လာခဲ့လေ၊ ကိုကိုရေ ပြန်လာခဲ့လေ” လို့အော်တယ်။ ရက်အတော်ကြာတဲ့အခါ ဆောင်းတွင်းရောက်လာတယ်။

မမိုးလေးဟာ နှင်းတွေသိပ်ကျလာတဲ့အခါမှာ ကျောက်

ကြီးတစ်ခုထဲကိုဝင်ပြီး ခိုဝင်မိတယ်။ အဲ- ဒီကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ
ငေးငေးကြီးထိုင်နေတဲ့ သူ့အစ်ကို ကိုတိုးကိုတွေ့ရတယ်။

မမိုးဟာ စမ်းသာအားရနဲ့ “ကိုကိုရေ ညီမလေး
လိုက်လာတယ်၊ အိမ်ပြန်ကြစို့” လို့ခေါ်တယ်။ ဒီတစ်ခါ ကိုတိုးက
“နင်ဘယ်သူလဲ၊ ပြန် ပြန်” လို့မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး အော်တယ်။
မမိုးလည်း ဝမ်းနည်းသွားတာပေါ့။

အဲဒီလိုပြောနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ မြွေကြီးတစ်ကောင်ဟာ
ကိုတိုးကို ပေါက်မယ်လုပ်တဲ့အခါ မမိုးဟာပြေးပြီး သူ့လက်ကို
အပေါက်ခံလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မမိုးဟာ မြွေပေါက်ခံရပြီး မြွေဆိပ်နဲ့ လဲကျ
သွားတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ကိုတိုးဟာ သနားပြီး မျက်ရည်လေး
တွေ တစ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကျရှာတယ်။ အဲဒီမျက်ရည်တွေထဲမှာ
သူတို့ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ မှန်စလေးပါ ပါသွားလေရောတဲ့။
ဒီတော့ကိုတိုးဟာ စိတ်ကောင်းပြန်ဝင်လာပြီး “ညီမလေး
ညီမလေး” လို့ ခေါ်တော့တယ်။

မကြာခင်မှာဘဲ ကိုတိုးနဲ့ မမိုးရဲ့မိဘတွေရောက်လာပြီး
မြွေဆိပ်နဲ့လဲနေတဲ့ မမိုးကိုပြုစုကုသကြတာ မမိုးလည်း ချက်ချင်းပဲ
ပြန်ကျန်းမာသွားတယ်။ သူတို့မောင်နှမတစ်တွေလည်း ချစ်ချစ်
ခင်ခင်နဲ့တစ်သက်လုံး နေသွားကြပါတော့သတဲ့။

ငှက်ကလေးရဲ့ တေးချီချီ

ဒုက္ခကလေးရဲ့ တေးချီချီ

တစ်ခါက ချိုသာတဲ့တေးသီချင်းတွေကို သိဆိုတတ်တဲ့ ဒုက္ခကလေးတစ်ကောင်ဟာ တောအုပ်ထဲမှာ နေပါသတဲ့။ ဒီဒုက္ခကလေးရဲ့ တေးသီချင်းသံဟာ သိပ်ပြီးတော့ ချိုသာပါတယ်။ ဒီဒုက္ခကလေးရဲ့ တေးသံကိုကြားရရင် ပန်းကလေးတွေက သိပ်ပျော်ကြတယ်။ ယုန်လေးတွေ၊ သမင်လေးတွေ၊ ဒေါင်းလေးတွေကလည်း တိုးဝှေ့ပြီး နားထောင်ကြတယ်။ တစ်တောလုံးဟာ ဒီဒုက္ခကလေးရဲ့ တေးသံနဲ့ပဲ ချိုအေးလို့နေပါသတဲ့။

ဒီဒုက္ခကလေးရဲ့သတင်းဟာ တောထဲမှာပြန့်နေရာက ရွှေ့နန်းတော်ထဲကို ရောက်သွားပါသတဲ့။ ရွှေ့နန်းတော်ထဲက ဘုရင်မင်းမြတ်က “ဒီဒုက္ခကလေးရဲ့သံချီချီကို ငါနားဆင်လိုတယ်။ ဒီဒုက္ခကလေးကို ငါ့ထံဆောင်ယူခဲ့ကြ” လို့ အမိန့်တော်ရှိသတဲ့။ ဒါပေမဲ့နန်းတွင်းက မျူးကြီးမတ်ကြီးကတော့ ဒီဒုက္ခကလေးရဲ့ အကြောင်းကို မကြားဖူးပါဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်ဘယ်လိုရှာရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေကြတယ်။

စားတော်ကဲကြီးရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံး မယ်ထွေးလေးက ဒီဒုက္ခကလေးရှိတဲ့နေရာကို သိတယ်။ ဒါကြောင့် မယ်ထွေးလေးဟာမျူးကြီးမတ်ကြီးတွေကို ဒုက္ခကလေးရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွား

တယ်။ ငှက်ကလေးရှိတဲ့နေရာရောက်တော့ “အို ချစ်စွာသော
ငှက်ငယ်လေး။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သင့်ရဲ့ တေးသံချိုချိုကို
ကြားလိုတယ်။ နန်းတော်ထဲကို လိုက်ခဲ့ပါ” လို့ ခေါ်ပါသတဲ့။
ငှက်လေးကလည်း မယ်ထွေးလေးရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး
လိုက်ခဲ့ပါတယ်။

နန်းတော်ထဲရောက်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ငှက်
ကလေးကို အလွန်နှစ်သက်ပါတယ်။ ငှက်ကလေးကို ရွှေကလပ်
ပေါ်မှာတင်ပြီး ထားပါတယ်။ ငှက်ကလေးကလည်း သူ့ရဲ့
ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ တေးသံချင်းတွေကို ဆိုပြပါတယ်။
ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဒီတေးသံကို သဘောကျလွန်းလို့
မျက်ရည်တွေတောင် ကျလာပါ သတဲ့။

အဲဒီနေ့ကစပြီး နန်းတော်ထဲမှာ ငှက်ကလေးရဲ့တေးသံ
ချိုချို လွှမ်းမိုးနေပါတော့သတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို တိုင်းတစ်ပါးက
လက်ဆောင်တစ်ခုပို့လိုက်ပါသတဲ့။ အဲဒီလက်ဆောင်က
ရွှေငှက်ရုပ်လေး ဖြစ်ပါသတဲ့။ မျက်လုံးလေးနှစ်လုံးက စိန်လေး
နှစ်လုံးဖြစ်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပုလဲတွေ၊ နီလာတွေ၊
ပတ္တမြားတွေနဲ့ စီခြယ်ထားလို့ အလွန်လှပါသတဲ့။ အဲ-
ထူးခြားတာက ဒီငှက်ရုပ်လေးမှာ ခလုတ်လေးတစ်ခုပါတယ်။
သံပတ်ပေးလို့ရပါသတဲ့။ ဒီသံပတ်ပေးပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်ရင်
ရွှေငှက်ရုပ်ကလေးကလည်း သိပ်သာယာတဲ့ တေးသံချင်းတွေကို
ဆိုတော့တာပါပဲ။ တစ်နန်းတော်လုံးကလည်း ရွှေငှက်ရုပ်လေးကို
သဘောကျကြတယ်။ ချီးကျူးကြတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ

ဒီရွှေငှက်ရုပ်လေးကို အိပ်ရာဘေးနားမှာတောင် ယူထားတယ်။
ငှက်ကလေးကိုတောင် မေ့နေကြသလားမသိဘူး။ ငှက်ကလေး
ဟာလည်း တစ်နေ့ကျတော့ တောထဲကိုပျံသွားရှာတယ်။ ဒီလိုပျံ
သွားတာကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး မသိလိုက်ဘူးတဲ့။

ရက်ပေါင်းအတော်ကြာတော့ ရွှေငှက်ရုပ်ကလေးဟာ
တေးမဆိုနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ အထဲက စက်လေးတွေက ပျက်သွား
တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ စက်ဆရာတွေ ဘယ်လိုပြင်ပြင်
ရွှေငှက်ရုပ်လေးက ပြန်ပြီးသီချင်းမဆိုနိုင်တော့ပါဘူးတဲ့။

ဒီတော့မှ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနဲ့ တစ်နန်းတော်လုံးက
ငှက်ကလေးကို လွမ်းကြတယ်။ ငှက်ကလေးကိုရှာကြပေမယ့်
မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့တစ်နေ့ကျတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ နေမကောင်း
ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲပါတော့တယ်။ သမားတော်ကြီးများ
ကုသပေးတာတောင် မသက်သာဘူးတဲ့။ တစ်နန်းတော်လုံးလည်း
စိတ်ပူနေကြရတယ်။

နေရောင်ခြည်တဝင်းဝင်းနဲ့ တစ်နံနက်ခင်းမှာ ဘုရင်မင်း
မြတ်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲပြီးနေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပြတင်းဝမှာ
ငှက်ကလေးရောက်လာပြီး တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုပါတယ်။
ဒီအခါမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်က သိပ်ဝမ်းသာသွားပါတယ်။

ငှက်ကလေးရဲ့ တေးသီချင်းသံ ပြန်ကြားရတဲ့နေ့ကစပြီး
ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး နေကောင်းလာပါတော့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး
ငှက်ကလေးရဲ့ တေးသံချိုချိုဟာ တစ်နန်းတော်လုံးမှာ ပြန်ပြီး
ချိုအေးစွာ ပျံလွင့်လို့ နေပါတော့သတဲ့။

ဖိုးရွှေဝက်

ဖိုးရွှေဝက်

ဝဝတုတ်တုတ် ဖိုးရွှေဝက်ဟာ အလွန်သဘောကောင်းပါသတဲ့။ သူ့ရဲ့ ယာခင်းထဲမှာ အသီးအနှံတွေသိပ်ပြီး ဖြစ်ထွန်းတယ်။ အသီးတွေပြုတ်ခဲ့ပြီး ပန်းတွေကတဝေဝေနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုအောင်မြင်တာကလည်း ဖိုးရွှေဝက်က သိပ်ပြီးဝီရိယကောင်းလို့ပါပဲ။ နေ့စဉ် ရေမှန်မှန်လောင်းတယ်။ နေ့စဉ်ပေါင်းမှန်မှန်နှုတ်တယ်။ နေ့စဉ် မြေတောင်မှန်မှန်မြှောက်တယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ဖိုးရွှေဝက်က တွေးမိသတဲ့။ “ငါ့အဘိုး ငါ့အဘွားတွေက ဒီလိုပဲ ပင်ပင်ပန်းပန် စိုက်ပျိုးရတယ်။ ငါ့အဖေ ငါ့အမေကျတော့လည်း ဒီလိုပဲစိုက်ပျိုးရတယ်။ ငါလည်း ဒီလိုစိုက်ပျိုးရတယ်။ ဒီအလုပ်ဟာ သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာပဲ။ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒီအပင်တွေကို ငါထားခဲ့မယ်” အဲသည်လိုတွေးရင်းနဲ့

သိပ်ပြီး အောင်မြင်တဲ့သူဟာ ယာခင်းကြီးကို ထားခဲ့ပြီး အိတ်တစ်လုံးနဲ့ လောကကြီးထဲကို ထွက်ခဲ့ပါသတဲ့။ ဖိုးရွှေဝက်ရဲ့ ယာခင်းထဲက အသီးအနှံတွေနဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြီးကျန်ခဲ့ရပါတယ်။

ဖိုးရွှေဝက်က “တဒေါက်ဒေါက်နဲ့သွားတုန်း လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပလွေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မောင်ဖိုးကြောင်ဟာ သစ်ငုတ်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ပလွေမှုတ်နေတာကို

တွေ့လိုက်ရပါသတဲ့။ အနားမှာလည်း ကြောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကို ဖိုးရွှေဝက်က သိပ်အားကျတယ်။ ဒါကြောင့် “ဆရာဦးဖိုးကြောင်ရေ ကျွန်တော့်ကို ပလွေမှုတ်ပညာ သင်ပေးတော်မူပါ” လို့ တပည့်ခံပါတယ်။ မောင်ဖိုးကြောင်ကလည်း ဖိုးရွှေဝက်ကို အကဲခတ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး “ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ” လို့ ပြောတယ်။

ဖိုးရွှေဝက်ကို ပလွေမှုတ်သင်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးရွှေဝက် မျက်စိပြူးထွက်အောင် မှုတ်ပေမဲ့အသံက ထွက်မလာဘူး။ နောက်ဆုံးတော့လည်း “အူး အဲ အိုး” နဲ့ အသံတွေပဲ ထွက်လာတယ်။ အများက နားမခံသာဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဖိုးရွှေဝက်ကလည်း လက်လျှော့ပြီး မောင်ဖိုးကြောင်ဆီက ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

တနေရာကျတော့ ဖိုးရွှေဝက်ဟာ ရေစပ်မှာငါးဖမ်းနေတဲ့ ကိုဗျိုင်းကြီးကို တွေ့ပြန်တယ်။ ကိုဗျိုင်းကြီးက သူ့နှုတ်သီးရှည်နဲ့ ရေထဲကို ငါးစိုက်ဖမ်းတယ်။ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ရသတဲ့။ ဒါကို ဖိုးရွှေဝက်က သိပ်အားကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် “ဆရာကိုဗျိုင်းကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ငါးဖမ်းပညာ သင်ပေးတော်မူပါ” လို့ပြောပါသတဲ့။ ကိုဗျိုင်းကြီးက ဖိုးရွှေဝက်ကို အကဲခတ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်ပြီး “ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ” လို့ ပြောတယ်။

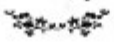
ပြီးတော့ ဖိုးရွှေဝက်ကို ကိုဗျိုင်းကြီးက ငါးဖမ်းသင်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဗျိုင်းကြီးလို့ နှုတ်သီးမရှည်တဲ့ ဖိုးရွှေဝက်က ရေထဲကို တဘုံးဘုံးနဲ့ ကျပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဖိုးရွှေဝက်လည်း စိတ်ပျက်ပြီးကို ဗျိုင်းကြီးဆီက ထွက်ခဲ့ပြန်ပါသတဲ့။

သွားရင်းနဲ့ပဲ မောတာနဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ
 ဖိုးရွှေဝက်ဟာ ထိုင်နေမိပါတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ပျားဖွပ်နေတဲ့
 ဦးဝက်ဝံကိုတွေ့မိပါသတဲ့။ ပျားရည်တွေ အများကြီးရတဲ့ ဦးဝက်ဝံကို
 ဖိုးရွှေဝက်က အားကျတယ်။ ဒါကြောင့် “ဆရာဦးဝက်ဝံ၊
 ကျွန်တော့်ကို ဖျားဖွပ်ပညာသင်ပေးတော်မူပါ” လို့ ပြောပါတယ်။
 ဦးဝက်ဝံက ဖိုးရွှေဝက်ကို အကဲခတ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး
 “ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ” လို့ပြောတယ်။

ဦးဝက်ဝံဟာ ဖိုးရွှေဝက်ကို ပျားဖွပ်ပညာ သင်ပေးတယ်။
 ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ခြေလက်မမြဲတဲ့ ဖိုးရွှေဝက်ဟာ သစ်ပင်
 ပေါ်ကဘုတ်ကနဲလိမ့်ကျပါလေရော။ ပျားတွေက ဝဲပြီး၊ နောက်က
 ဝိုင်းတုပ်ကြတာနဲ့ ဖိုးရွှေဝက်မှာ အတော်ပဲ ပြေးယူရတယ်။
 ဒါကြောင့် ဖိုးရွှေဝက်လည်း စိတ်ပျက်ပြီး ဦးဝက်ဝံဆီက
 ထွက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ဖိုးရွှေဝက်ဟာ သူ့ယာခင်းကိုပဲ
 ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ယာခင်းထဲက အသီးတွေအပွင့်တွေက
 သူမရှိတုန်းမှာ ညှိုးခွမ်းနေကြပါတယ်။ သူပြန်လာမှ ပြန်ပြီးဝေဝေ
 ဆာဆာ ဖူးပွင့်ကြပါတယ်။

ယာသိမ်းချိန်တစ်နေ့ကျတော့ ဖိုးရွှေဝက်ဟာ သူ့ကိုကူညီ
 ခဲ့တဲ့ မောင်ဖိုးကြောင်၊ ကိုဗျိုင်းကြီးနဲ့ ဦးဝက်ဝံတို့ကို ဖိတ်ကြား
 ပါတယ်။ ယာထွက်အသီးအနှံများနဲ့ ညှော်ခံပါသတဲ့။ အားလုံးပျော်
 ပျော်ပါးပါး စားကြသောက်ကြ ကကြခုန်ကြတယ်။ တစ်ခုကို
 စွဲစွဲမြဲမြဲ ထူးထူးချွန်ချွန် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိကိုဖိုးရွှေဝက်က
 ကောင်းကောင်းကြီး ရသွားပါတော့သတဲ့။

သားလိမ္မာပိုးဝ

သားလိမ္မာ ဖိုးဝ

တစ်ခါက အရပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဖိုးဝရုပ်လေးတစ်ရုပ် ရှိပါသတဲ့။ မျက်လုံးလေးက ပြူးပြူး။ မျက်နှာလေးက ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဖြစ်ပါသတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ အရပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ အရပ်တွေ အားလုံးကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး ဘုရားပွဲတစ်ခုကို သွားပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ဒီဖိုးဝရုပ်လေးဟာ လှည်းပေါ်ကကျနေခဲ့တယ်။ အရပ်ဆိုင်ရှင်က မသိတော့ဖိုးဝဟာ လမ်းမပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့ ရှာပါတော့သတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးရွှေဖြိုးဆိုတဲ့ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်က လမ်းလျှောက်လာရင်း ဖိုးဝကိုတွေ့သွားပါသတဲ့။ ဦးရွှေဖြိုးဟာ ဖိုးဝလေးကိုကောက်လာပြီး အိမ်ကိုယူခဲ့ပါတော့တယ်။

ဖိုးဝဟာ ဦးရွှေဖြိုးကို “အဘကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ပြောတော့ ဦးရွှေဖြိုးဟာ သိပ်အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။

စကားပြောတတ်တဲ့ ဖိုးဝကိုလည်း ဦးရွှေဖြိုးက သိပ်ချစ် သွားတယ်။ သားသမီးမရှိတဲ့ ဦးရွှေဖြိုးဟာ ဖိုးဝကို သားလိုပဲချစ် ရှာပါတော့တယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ဖိုးဝဟာ ဦးရွှေဖြိုးကို “အဘရယ် ဖိုးဝကျောင်းနေချင်လိုက်တာ” လို့ ပြောပါသတဲ့။ ဦးရွှေဖြိုးကလည်း

သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့မှာ တစ်ထည်ထဲရှိတဲ့ အင်္ကျီကိုရောင်းပြီး ဖိုးဝအတွက် လွယ်အိတ်လေးတစ်အိတ် ဝယ်တယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းလေးတစ်ချပ်ဝယ်တယ်။ ခမောက် လေးတစ်ခု ဝယ်တယ်။ နောက်ဖိုးဝကို လက်ဆွဲပြီး ကျောင်းကို ခေါ်သွားပါသတဲ့။

ဖိုးဝဟာ တကယ်တော့ ကျောင်းမနေချင်ဘူး။ သက်သက် လျှောက်လည်ချင်တာကိုး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းနားလည်းရောက် ရောဦးရွှေဖြိုးလက်ထဲကနေ ရုန်းတယ်။

ပြီးတော့ အဝေးကိုပြေးပါရောတဲ့။ ဦးရွှေဖြိုးက လိုက်ရ တာပေါ့။ ဈေးနားရောက်တော့ ဦးရွှေဖြိုးဟာ ဖိုးဝကို မိပါတယ်။ အဲဒီအခါ ဖိုးဝက “ကယ်ကြပါဦး။ ကျွန်တော့်ကို ဒီလူကြီး တစ်ယောက်က နှိပ်စက်နေပါတယ်” လို့ အော်လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ အဖြစ်မှန်ကိုမသိတဲ့လူတွေက အဘိုးကြီးဟာ ဒီလောက် သေးငယ်တဲ့ ဖိုးဝကိုနှိပ်စက်ရသလားလို့ အပြစ်ဆိုကြတယ်။ အပြစ် ဆိုရုံသာမကဘူး ဈေးစောင့်ရဲသားတွေက ဦးရွှေဖြိုးကို ဖမ်းသွားပါ ရောတဲ့။

ဖိုးဝဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဦးရွှေဖြိုးကို မသနားဘူး။ ပါးစပ်က “လွတ်လပ်ပြီ လွတ်လပ်ပြီ၊ ကမ္ဘာထဲကို ငါလည်မယ် အိုး အိုး - မှန်ရွှေရည်” လို့ ဆိုပြီးပြေးပါသတဲ့။

ဖိုးဝဟာ အိမ်ကိုပြန်ပြေးပြီး ဦးရွှေဖြိုးရဲ့ အိမ်ထဲက ပစ္စည်း တွေကို ငွေဒဂါးသုံးပြားနဲ့ ရောင်းပစ်ပါသတဲ့။ ပြီးတော့ ဒီငွေဒဂါး သုံးပြားကို လက်မှာကိုင်ပြီး “လွတ်လပ်ပြီ လွတ်လပ်ပြီ ကမ္ဘာထဲကို ငါလည်မည် အို အိုး- မှန်ရွှေရည်” လို့ သီချင်းတအေးအေးနဲ့

သွားပါသတဲ့။

ဒီလို ဖိုးဝရဲ့လက်ထဲမှာ ငွေဒဂါးသုံးပြားရှိတာကို မျောက်သုံးဖော်က မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဖိုးဝကိုမြင်တဲ့အခါ “တုတ်တုတ် ၀၀ ကိုဖိုးဝကျန်းမာပါစ မာပါစ” လို့ မြှောက်ပင့်တဲ့ လေသံနဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒါကို ဖိုးဝက သိပ်သဘောကျတယ်။ မျောက်သုံးဖော်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ မျောက်လွှဲကျော်က “ဖိုးဝ ရတနာ ဥယျာဉ်ကို ရောက်ဖူးသလား” လို့ မေးတယ်။ ဖိုးဝက မရောက်ဖူးပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့မျောက်လွှဲကျော်ကြီးက “ရတနာ ဥယျာဉ်ဆိုတာ သိပ်ထူးဆန်းတာ ကိုဖိုးဝရဲ့၊ ရွှေဒဂါးတစ်ပြားကို မြေမှာမြှုပ်ပြီးစိုက်ရင် ရွှေဒဂါးပင်တစ်ပင်ပေါက်တယ်၊ ရွှေဒဂါးတွေ သီးတယ်၊ ငွေဒဂါးတစ်ပြားကို မြေမှာမြှုပ်ရင် ငွေဒဂါးတစ်ပင် ပေါက်တယ်၊ ငွေဒဂါးတွေသီးတယ်” လို့ ပြောတယ်။ ဖိုးဝက သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဖိုးဝက အလုပ်မလုပ်ဘဲ ငွေဒဂါးတွေ အများကြီးလိုချင်တာကိုး။

ဖိုးဝက “ဖိုးဝမှာ ငွေဒဂါးသုံးပြားရှိတယ်၊ ဒါကို စိုက်ရင် ရော ရမလား” လို့ မေးပါသတဲ့။ မျောက်လွှဲကျော်ကြီးက “အို ရပါများ၊ အင်း - ဒီငွေဒဂါးပြားကိုစိုက်ရင် ငွေဒဂါးသုံးပင် ပေါက်လိမ့်မယ်။ ငွေဒဂါးသုံးပင်က ငွေဒဂါးတွေ ရာနဲ့ထောင်နဲ့၊ အို အများကြီးသီးလိမ့်မယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ ဖိုးဝက သိပ် သဘောကျသွားပါသတဲ့။

ဒါကြောင့် ဖိုးဝဟာမျောက်သုံးဖော်ကို အဖော်လုပ်လိုက်ပါတယ်။ မျောက်သုံးဖော်က ဖိုးဝကိုတောနက်ကြီးထဲ ခေါ်သွားတယ်။ တစ်နေရာကျတော့ ဖိုးဝဆီက ငွေဒဂါးသုံးပြားကို တောင်း

တယ်။ တွင်းသုံးတွင်းတူးပြီး ငွေဒဂါးတစ်ပြားစီကို ထည့်မြှုပ် သတဲ့ ပြီးတော့

“နောက်နေ့ နံနက်လင်းပါသော်

ငွေဒဂါးပင်တွေ ပေါက်စေသော်” လို့ ရွတ်ဖတ်ပြီး ရေတွေဘာတွေနဲ့ လောင်းပါသေးသတဲ့။ “ကဲ မနက်ခင်းကျမှ ဖိုးဝလာကြည့်တော့၊ ငွေဒဂါးပင်သုံးပင်ပေါက်လိမ့်မယ်။ ငွေဒဂါး သီးတွေ ပြတ်နေအောင် သီးလိမ့်မယ်” လို့ ပြောတယ်။ ဖိုးဝ ကလည်း ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ မျောက်သုံးဖော်လည်း ဖိုးဝကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ ဖိုးဝလည်း မလှမ်း မကမ်းက သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပါသတဲ့။

မနက်ခင်းကျတော့ ဖိုးဝဟာ သစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းပြီး သွားကြည့်တယ်။

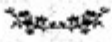
ငွေဒဂါးပင်တွေပေါက်တာကို မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်မရှည်တာနဲ့ ငွေဒဂါးတွေကို မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ဖော်ကြည့် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေဒဂါးတွေကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ဖိုးဝက စိတ်ပျက်ပြီး ဆောင့်ဆောင့်လေးထိုင် နေပါတယ်။ ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်မိပါတယ်။

ဒီအခါမှာ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဖိုးဝရယ်၊ မင်းငွေဒဂါးတွေကို ဟိုမျောက်သုံးဖော်က မင်းအိပ် နေတုန်း လာတူးသွားပြီကွဲ့၊ ဘယ်ရှိတော့မတုန်း။ ချွေးမထွက်ဘဲ လောကကြီးမှာ ဘာအသီးအပွင့်မှ မစားရဘူးကွဲ့။ မင်းအဘ ဦးရွှေဖြိုးလည်းသနားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ မင်းအိပ်ပြန်ချင်ရင်

ငါလိုက်ပို့ပါမယ်” လို့ လှမ်းပြောတယ်။ ဖိုးဝကလည်း မျက်ရည် ကျပြီး “ဖိုးဝမှားပါတယ်၊ အဘဆီကို လိုက်ပို့ပါဗျာ” လို့ ငှက်လေးကို တောင်းပန်ပါသတဲ့။

ငှက်ကလေးဟာ ဖိုးဝကိုချီပြီး ဦးရွှေဖြိုးအိမ်ဘေးဆီကို လိုက်ပို့ပါသတဲ့။ ဦးရွှေဖြိုးဟာ အိပ်ရာထဲမှာလဲ ပြီးနေတယ်။ အားပြတ်ပြီး ဖျားနေရှာတယ်။

ဖိုးဝဟာ ဦးရွှေဖြိုးကိုမြင်တဲ့အခါ “အဘ အဘ၊ ဖိုးဝ ပြန်လာပါပြီ၊ ဖိုးဝကိုခွင့်လွှတ်ပါ” လို့ ကန်တော့ပြီး တောင်းပန် ပါတယ်။ ဦးရွှေဖြိုးကလည်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဖိုးဝလည်း ဦးရွှေဖြိုးကို ပြုစုပါတယ်။ အိမ်အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်ပြီး နွားနို့တွေ၊ သစ်သီးတွေဝယ်တယ်။ ဦးရွှေဖြိုးကို ကျွေးမွေးတယ်။ မကြာခင်မှာ ဦးရွှေဖြိုး ကျန်းမာလာပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဖိုးဝဟာ သိပ်ပြီးလိမ္မာတဲ့ သားလိမ္မာတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတော့ သတဲ့။ တစ်ရွာလုံးကတောင် ဖိုးဝကို ချီးကျူးနေကြ ရပါတော့ တယ်တဲ့။

ဆင်ပေါက်ကလေး

မောင်မောင်လေအိုး

ဆင်ပေါက်ကလေး မောင်မောင်လေးအိုး

ဆင်ပေါက်လေး မောင်မောင်လေးအိုးဟာ ခုနစ်နှစ်မှာ ဆင်ပေါက်ဖြစ်ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် လှချင်ပချင်တယ်။ အများက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်တာကို ခံချင်တယ်။ အများက မြှောက်စားတာကို ခံချင်တယ်။

အဲ . . . ဆင်ပေါက်လေး မောင်မောင်လေးအိုးမှာ ဆိုးတဲ့ အကျင့်ကတော့ သွားတဲ့လာတဲ့နေရာမှာ ကြမ်းတမ်းတာပဲ ဖြစ်ပါ သတဲ့။ အမေက ဘယ်လိုပြောပြော၊ အဖေက ဘယ်လိုဆုံးမဆုံးမ မရဘူး။ လမ်းသွားရင် ခြေထောက်ကြီးတွေကို ဆောင့်တယ်၊ နှာမောင်းကြီးကို ယမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့လမ်းသွားရင် ဘယ်သူမှ နားမခံသာဘူး။ ဟိုအပင်တွေကို နင်းမိ ဒီအကောင် လေးတွေကို နင်းမိနဲ့ အားလုံးကို စိတ်ညစ်ကြရတယ်။

ပန်ဆင်းထဲမှာ ပန်းပွင့်လေးတွေ ပွင့်နေကြတယ်။ ယိမ်းက သူလို လေထဲမှာ ယိမ်းနွဲ့နေကြတယ်။ ငှက်လေးတွေက ပျော်လို့ ပေါ့။ လိပ်ပြာလေးတွေကလည်း ဝဲလို့ပေါ့။ ဆင်ပေါက်လေး မောင်မောင်လေးအိုးဟာ ကျောင်းကပြန်လာတဲ့အခါ ဟိုနင်း သည်နင်းနဲ့ နင်းလိုက်တာ ပန်းပွင့်လေးတွေ အားလုံးလည်း ကြွေလွင့်ကုန်သတဲ့ . . . ငှက်ကလေးတွေနဲ့ လိပ်ပြာလေးတွေက

ဝမ်းနည်းကြပါသတဲ့။ ဆင်ပေါက်လေး မောင်မောင်လေးအိုးကို စိတ်လည်းဆိုးကြတယ်။

ဆင်ပေါက်လေး မောင်မောင်လေးအိုးဟာ ဒီလိုငှက်လေးတွေကပြောရင် သိပ်ကျေနပ်တယ်။ ပန်းပွင့်လေးတွေ ကြွေကုန်ရင် သိပ်သဘောကျတယ်။ "တယ်အားကောင်းတဲ့ ငါပါလား" လို့ တောင် ကြွားသေးတဲ့။

ဆင်ပေါက် မောင်မောင်လေးအိုးကို သတိပေး ဆုံးမဖို့ ဆိတ်ရယ်၊ မြေရယ်၊ ကြွက်ဖြူလေးရယ် တို့ဟာ တိုင်ပင်ထားကြတယ်။

ဆိတ်လေးဟာ ဝါးလက်ခုတ်လေးကို ယူလာပြီး ဆင်ပေါက် မောင်မောင်လေးအိုး လာတဲ့လမ်းက စောင့်နေပါသတဲ့။ လာတာလည်းမြင်ရော ဝါးလက်ခုတ်ကိုဆိတ်လေးက တဖြောင်းဖြောင်း တီးလိုက်ပါသတဲ့။ ဆင်ပေါက် မောင်မောင်လေးအိုးက ဝါးလက်ခုတ်သံကို ကြားတဲ့အခါ မလန့်တဲ့အပြင် ဝါးလက်ခုတ်ကို နှာမောင်းနဲ့ရစ်ပြီး လွှင့်ပစ်သတဲ့။ ဆိတ်လေးလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ထွက်ပြေးရပါသတဲ့။

ဆိတ်လေးလက်လျှော့သွားတော့ မြေလေးရဲ့ အလှည့်ရောက်လာပြန်တယ်။ မြေလေးဟာ ဆင်ပေါက် မောင်မောင်လေးအိုးကို စောင့်နေပါသတဲ့။ ဆင်ပေါက် မောင်မောင်လေးအိုးက ကျောင်းကအပြန် ညောင်ပင်လေး တစ်ပင်နားမှာရပ်ပြီး နားပါတယ်။ ဒီအခါမှာ မြေလေးဟာ ညောင်ပင်နဲ့ မောင်မောင်လေးအိုးရဲ့ နောက်ခြေထောက်ကို ရစ်ပတ်ထားပါသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ပေါက်မောင်မောင် လေးအိုးဟာ မကြောက်တဲ့အပြင်

မြေလေးရဲ့ခေါင်းကို နှာမောင်းနဲ့ ရစ်ပြီး အဝေးကို လွှင့်ပစ်ပါသတဲ့။
မြေလေးလည်း ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ ထွက်ပြေးရပါသတဲ့။

မြေလေးလက်လျှော့သွားတော့ ကြွက်ဖြူလေးရဲ့ အလှည့်
ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ ကြွက်ဖြူလေးဟာ မောင်မောင်လေးအိုး
ရဲ့ အလာကို စောင့်နေတယ်။ မောင်မောင်လေးအိုးဟာ ကျောင်းက
အပြန် ဟိုအပင်ကိုတက်နင်း၊ ဒီအပွင့်ကိုခု။ ဟိုအကောင်ကို
နှာမောင်းနဲ့ကိုင်ပေါက်ပြီး ကျောင်းကပြန်လာတယ်။ ရေကန်စပ်နား
ရောက်တော့ ဘုံးကနဲ့ လဲအိပ်လိုက်တယ်။ ရေကန်ထဲက
ငါးတွေတောင် လန့်ကုန်ကြတယ်။

ဒီအခါမှာ ကြွက်ဖြူလေးဟာ ဆင်ပေါက်လေး
မောင်မောင်လေးအိုးရဲ့ နှာခေါင်းထဲကို ဝင်သွားပါတော့တယ်။
ဆင်ပေါက်လေး မောင်မောင်လေးအိုး တရားနီးတဲ့အခါ “ဟင်
ငါ့နှာမောင်းထဲမှာ ဘာရောက်နေပါလိမ့်” လို့ဆိုပြီး နှာမောင်းကို
ငွေ့ယမ်းပါတယ်။ ဟိုဖက်ကိုယမ်းတယ်၊ ကြွက်ဖြူလေးမထွက်ဘူး။
ရှေ့ကိုယမ်းတယ်၊ ကြွက်ဖြူလေးမထွက်ဘူး။ နောက်ဆုံးဆင်ပေါက်
မောင်မောင်လေးအိုးဟာ မောလည်းမော၊ နာလည်းနာ၊ ကြောက်
လည်းကြောက်တာနဲ့ ထိုင်ပြီးတော့ တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေပါတော့တယ်။

ဒီတော့မှ ကြွက်ဖြူလေးက “ဟေ့ မောင်မောင်လေးအိုး။
နောက်ဆိုရင် လမ်းသွားရင် ကောင်းကောင်းသွားမလား။ အပွင့်
လေးတွေကို ချွေဦးမှာလား။ အကောင်ငယ်လေးတွေကို နင်းဦး
မှာလား” လို့ မေးပါသတဲ့။ ဒီတော့မှ မောင်မောင်လေးအိုးဟာ
“နောက်ဒီလိုမလုပ်တော့ပါဘူးဗျာ” လို့ ငိုသံနဲ့ ပြောပါတယ်။
ဒီတော့မှ ကြွက်ဖြူလေးဟာ နှာမောင်းထဲက ပြုတ်ကနဲ့ ခုန်ချသွား

ပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဆင်ပေါက်လေး မောင်မောင်လေးအိုးဟာ လမ်းသွားရင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ သွားပါတော့တယ်။ အားလုံးကလည်း ဝမ်းသာကြရပါတော့သတဲ့။

မိတ်ဆွေကောင်း

မိတ်ဆွေကောင်း

ဟိုး - ရေခဲအောင်အေးတဲ့ တောင်တန်းတစ်နေရာမှာ ဆင်းရဲသား သားအဖနှစ်ယောက် နေထိုင်ပါတယ်။ ရေခဲအောင် အေးတဲ့နေရာဖြစ်လို့ နှင်းတွေက တဖွဲဖွဲကျပါသတဲ့။ ရေခဲပြင်တွေ နှင်းခဲပြင်တွေကလည်း ဖွေးနေပါသတဲ့။

ဆင်းရဲသား သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ ကျောက်ဂူလေး တစ်ခုမှာ နေရရှာတယ်။ အဖေဖြစ်သူက နေ့စဉ်အပြင်ထွက်ပြီး အမဲလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သားလေးက ဂူထဲမှာစောင့်ပြီး နေခဲ့ရတယ်။ သားလေးရဲ့တာဝန်က ဂူထဲမှာ ထွန်းညှိထားတဲ့ မီးပုံလေးငြိမ်းမသွားအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ဖြစ်ပါသတဲ့။ မီးမရှိရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်မှာကိုး။ အသားတွေလည်း ကင်စားလို့ မရနိုင်ဘူး။ သွေးခဲပြီး သေသွားမှာလည်း စိုးရတယ်။

ဒါကြောင့် အဖေဖြစ်သူ အမဲလိုက်သွားနေရင် သားလေး ဟာ ဒီမီးပုံကို စောင့်ရှောက်ရတယ်။ မီးသေမသွားအောင် ကြည့်ရတယ်။ ဂူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေကို ရှာပြီးမီးပုံထဲထည့်ရတယ်။ သားလေးရဲ့တာဝန်ကျေမှုကြောင့် မီးပုံလေးဟာ အမြဲတမ်းတရဲရဲတောက်လောင် ပြန်ပါတော့သတဲ့။

သားလေးမှာ ဖခင်ဖြစ်သူကလွဲရင် ခင်စရာဆိုလို့ ဗွတ်ကလုံ ငှက်လေးတစ်ကောင်ပဲရှိတယ်။ ဒီငှက်လေးဟာ သားလေးအတွက် သူငယ်ချင်းပါပဲတဲ့။ သားလေးဟာ ဗွတ်ကလုံ ငှက်လေးအတွက် စားစရာတွေကို ဖွဲကျွေးတယ်၊ အမြဲပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဗွတ်ကလုံငှက်လေးဟာ သားလေးကို သိပ်ခင်မင် ပါတယ်။ ဖခင်ဖြစ်သူ အမဲလိုက်သွားနေရင်လည်း ကျောက်ဂူရှေ့ မှာတကျစ်ကျစ် တကျီကျီနဲ့ သီချင်းဆိုရင်းသားလေးနဲ့အတူ အဖော်လုပ်လေ့ရှိပါသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ဖခင်ကြီးဟာ အရင်လိုပဲသားကို နှုတ်ဆက်ပြီး အမဲလိုက်ဖို့ ထွက်သွားသတဲ့။ ဘယ်ကိုမှမသွား ဖို့လည်းမှာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညနေခင်းမှောင်တဲ့အထိ ဖခင်ကြီးဟာ ပြန်မလာရှာဘူး။ တစ်ညလုံးလည်း လေတွေတိုက်၊ မိုးတွေရွာ၊ ရေခဲတောင်တွေပြိုနဲ့ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ သားလေးဟာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ တစ်ညလုံးစောင့်ရပါသတဲ့။

အဲ- နောက်နေ့နံနက်လင်းတော့လည်း ဖခင်ကြီးပြန်မလာ ဘူး။ သားလေးက စောင့်နေတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း ပိုပြီးအေး လာတယ်။ နှင်းခဲတွေက ပိုကျလာတယ်။ ဒါကြောင့်သားလေး လည်းအဝေးကို မသွားရဲဘူး။ မီးပုံလေးငြိမ်းသွားရင် ပိုခိုမှာ စိုးလို့သားလေးဟာ မီးပုံလေးကို ဂရုစိုက်နေရတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ သားလေးရဲ့အဖော် ဗွတ်ကလုံငှက်ကလေးလည်း ပေါ်မလာဘူး။ ဘယ်များသွားနေပါလိမ့် ငှက်ကလေးရယ်။

ဒီလိုနဲ့ လေးငါးရက်ကြာတော့ နေ့ရောညပါ ပင်ပန်းတဲ့ သားလေးဟာ အားနည်းစပြုလာတယ်။ မီးပုံဘေးမှာလည်း

ထင်းစတွေ နည်းစပြုလာတယ်။ စားစရာ အစားအစာတွေလည်း သိပ်မကျန်တော့ဘူး။ ဒါကိုသစ်ပင်ပေါ်က ဝက်ဝံဆိုးကြီးက မြင်သတဲ့။ ပြီးတော့-

“ကျောက်ဂူထဲက မီးပုံငယ်
ငြိမ်း ငြိမ်းတော့မယ်။
ငြိမ်းတဲ့အခါဝယ် - ဟိုကောင်လေး

ငါဝင်ကိုက် မယ်လေး” လို့ ခပ်တိုးတိုးဆိုပါသတဲ့။ မီးပုံရှိတော့ ဝက်ဝံကြီးက ဂူထဲကိုမဝင်ခဲ့ဘူးကိုး။ အဲသည်အချိန်မှာပဲ မီးပုံလေးဟာ ငြိမ်းစပြုပါတယ်။ သားလေးကလည်း အိပ်ငိုက်ငိုက် သွားသတဲ့။ ဒါကိုမြင်တဲ့ ဝက်ဝံကြီးက

“ကျောက်ဂူထဲက ကောင်လေးရယ်
အိပ် အိပ်တော့မယ်။
အိပ်တဲ့အခါဝယ် ဟိုကောင်လေး

ငါဝင်စားမယ်လေး” လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဆိုပါသတဲ့။ သားလေးကမကြားဘဲနဲ့ အိပ်ပျော် သွားပါရောတဲ့။ မီးပုံလေး ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်းစပြုလာ နေပါသတဲ့။ ဝက်ဝံဆိုးကြီး ကလည်း သစ်ပင်ပေါ်ကတရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဗွတ်ကလုံငှက်ကလေးဟာ ပါးစပ်ထဲမှာ ထင်းစလေးတွေကိုက်ချိပြီး ကျောက်ဂူထဲကို ဆင်းလာပါတယ်။ ပြီးတော့ မီးပုံထဲကို ထည့်ပါတယ်။ သားလေးကို ဗွတ်ကလုံငှက် ကလေးက နှိုးပေမယ့် သိပ်ပင်ပန်းနေတဲ့ သားလေးကမနိုးရှာဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ဝက်ဝံဆိုးကြီးကလည်း တရွေ့ရွေ့နဲ့ ကျောက်ဂူထဲကို လာနေပါသတဲ့။

ထင်းစလေးတွေစိုနေတာနဲ့ ချက်ချင်းမီးကမတောက်ဘူး။ ဗွတ်ကလုံငှက်ကလေးဟာ ဒီမီးပုံသာမရှိရင် ဝက်ဝံကြီးဝင်လာမယ် ဆိုတာကို သိတယ်။ ဒါကြောင့် မီးပုံလေးပြန်တောက်လာအောင် ငှက်ကလေးက လုပ်နေရတယ်။

ဟော့ ဝက်ဝံကြီးရဲ့ ခြေသံတဘုတ်ဘုတ်ကို ကြားရပြီ။ မီးပုံက ပြန်မတောက်သေးဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် မီးခဲပေါ်မှာ ငှက်ကလေးဟာ သူ့ရဲ့ရင်ဘတ်နဲ့ အုပ်လိုက်တဲ့အခါ ရှဲကနဲမီး တောက်သွားပါတယ်။ ဗွတ်ကလုံငှက်ကလေးရဲ့ ရင်ဘတ်က အမွေးနုလေးတွေ မီးလောင်သွားတာကိုး။ အဲဒီမီးကတစ်ဆင့် ထင်းစတွေကိုကူးပြီး မီးတောက်ကြီးပြန်တက်လာပါသတဲ့။

မီးတောက်ကြီးကိုလည်း မြင်ရော၊ ဝက်ဝံဆိုးကြီးဟာ တခါတည်းပြေးပါတော့သတဲ့။ သားလေးလည်း အိပ်ရာက လန့်နိုးလာတယ်။ အဲသည်အချိန်မှာပဲ သားလေးရဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ သားငါးတွေအများကြီးထမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ သားလေးနဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ သိပ်ဝမ်းသာသွားကြတာပေါ့။

ရင်ဘတ်မှာ မီးလောင်ခံရတဲ့ ဗွတ်ကလုံငှက်ကလေးက တော့ကျောက်ဂူဝဲမှာ လဲနေရရှာတယ်။ ဆင်းရဲသား သားအဖဟာ မိတ်ဆွေကောင်းပီသတဲ့ ငှက်ကလေးကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြတယ်။ မကြာခင် ငှက်ကလေးဟာ နေကောင်းလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးလောင်ခံရတဲ့ သူ့ရဲ့ရင်ဘတ်မှာတော့ နီရဲပြီးနေတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဗွတ်ကလုံလေးရဲ့ ရင်ဘတ်ဟာ ဒီနေ့အထိနီရဲပြီး နေတယ်လို့ ပြောကြပါသတဲ့။

ရွှေကြက်ဖ

ရွှေကြက်ဖ

ရွှေကြက်ဖကြီးဟာ ဆင်းရဲတဲ့သူ့ရဲ့ယာသူမကြီးကို သိပ်ချစ်ခင်တယ်။ သနားလည်း သနားတယ်။ ဒါကြောင့် ယာသူမကြီးကို ဘယ်လိုကူညီရရင်ကောင်းမလဲလို့ အမြဲစဉ်းစား နေမိတယ်။

တစ်နေ့တော့ ရွှေကြက်ဖကြီးဟာ ယာခင်းထဲမှာ ဟိုယက်ဒီယက်နဲ့ အစာရှာရင်း ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး တွေ့ပါ ရောတဲ့။ ဒါကြောင့် ရွှေကြက်ဖကြီးက ပတ္တမြားလုံးကြီးကို ကိုက်ပြီး ယာသူမကြီးကို ပေးဖို့ပြေးလာပါသတဲ့။

လမ်းမှာမြို့စားကြီးဟာ ပတ္တမြားကို ကိုက်ချီလာတဲ့ ရွှေကြက်ဖကို မြင်ပါလေရော။ မြို့စားကြီးက “ရွှေကြက်ဖ၊ အဲဒီပတ္တမြား ငါ့ကိုပေးပါ” လို့ တောင်းပါတယ်။ ရွှေကြက်ဖကြီးက

“မပေးနိုင်ဘူး အောက် အီး အီး အွတ်

ယာသူမဖို့ အီးအီးအွတ်

အီးအီးအွတ် အီးအီးအွတ်” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

ဒီအခါမှာ မြို့စားကြီးက သူ့ရဲ့အမှုထမ်းတွေကိုခေါ်ပြီး ရွှေကြက်ဖ ကြီး နှုတ်သီးထဲက ပတ္တမြားကို လုယူခိုင်းတယ်။ မင်းမှုထမ်းတွေ ကလည်း ပတ္တမြားကို ယူလာကြသတဲ့။

မြို့စားကြီးဟာ ပတ္တမြားကိုယူပြီး သူ့ရဲ့သေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ရွှေကြက်ဖကြီးဟာ မြို့စားကြီးအိမ်ကို နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်သွားတယ်။ မြို့စားကြီး အိမ်ရှေ့လည်းရောက်ရော ရွှေကြက်ဖက ...

“ယာသူမရဲ့ ပတ္တမြား

ပြန်ပေးပါလား အို - မြို့စား” လို့ အော်ပါသတဲ့။ မြို့စားကြီးက ရှက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့အမှုထမ်းတွေကို “ဟေ့ ဒီကြက်ဖ စုတ်ကြီးကို ရေတွင်းထဲဖမ်းထည့်ပစ်ဟေ့” လို့ ပြောလိုက်ပါသတဲ့။

ရွှေကြက်ဖကြီးကိုဖမ်းပြီး ရေတွင်းထဲ ထည့်ကြပါတယ်။ ရေတွင်းထဲရောက်တဲ့အခါ ရွှေကြက်ဖက

“ရေတွင်းထဲက ဒီရေတွေ ကုန်အောင်သောက်မယ်လေ။။

အို ရေတွေ တဝတ်ဝတ်

အောက်အောက် အီးအီး အွတ်” လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။

ဒီအခါမှာ ရေတွင်းထဲက ရေတွေအားလုံးဟာ ရွှေကြက်ဖရဲ့ ဗိုက်ကြီးထဲ ဝင်သွားပါသတဲ့။

ရွှေကြက်ဖဟာ ရေတွင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး မြို့စားကြီးရဲ့ အိမ်ကို ကော့ကော့နဲ့ သွားပြန်ပါသတဲ့။ အိမ်ရှေ့လည်းရောက်ရော ခြံတံခါးပေါ်တက်ပြီး

“ယာသူမရဲ့ ပတ္တမြား

ပြန်ပေးပါလား အို မြို့စား” လို့ အော်ပြန်ပါရော။ မြို့စားကြီးက “ဟယ် - ရေနစ်လို့ မသေတဲ့ ကြက်ဖစုတ်ကို မီးပုံထဲဖမ်းထည့်ကြစမ်း” လို့ အော်ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမှုထမ်းတွေက ရွှေကြက်ဖကြီးကိုဖမ်းပြီး မီးပုံထဲထည့်ကြပါတယ်။ မီးပုံထဲရောက်တဲ့အခါ ရွှေကြက်ဖကြီးက -

“ငါ့ဗိုက်ထဲက ဒီရေတွေ
မီးကိုသတ်ပါလေ။

အို ရေတွေ တဂွတ်ဂွတ်
အောက် အောက် အီးအီး အွတ်” လို့ ဆိုလိုက်တယ်။

ဒီအခါ ရွှေကြက်ဖရဲ့ ဗိုက်ထဲက ရေတွေဟာ ထွက်ကျလာပြီး
မီးတွေဟာ ငြိမ်းသွားပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကိုသိတဲ့ မြို့စားကြီးက

“ဟယ် မီးလောင်ပြီး မသေတဲ့ကြက်ဖရုတ်ကို ပျားအုံထဲ
ထည့်လိုက်စမ်း” လို့ အော်ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့်
အမှုထမ်းတွေက ရွှေကြက်ဖကိုဖမ်းပြီး ပျားအုံထဲထည့်ကြပါတယ်။
ပျားအုံထဲရောက်တဲ့အခါ ရွှေကြက်ဖက-

“ပျားအုံထဲက ပျားလေးတွေ
ငါ့ဗိုက်ထဲဝင်လေ။

အို ပျားတွေ တဂွတ်ဂွတ်

အောက် အောက် အီးအီး အွတ်” လို့ဆိုသတဲ့။ ဒီအခါမှာ
ပျားတွေဟာ ရွှေကြက်ဖကို မတုပ်ဘဲ ရွှေကြက်ဖရဲ့ ပါးစပ်ထဲကနေ
စမ်းဗိုက်ထဲကို ဝင်သွားကြသတဲ့။

ဒီအကြောင်းကိုသိတဲ့ မြို့စားကြီးက “ဟယ် ပျားတုပ်လို့
မသေတဲ့ ဒီကြက်ဖရုတ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်မယ်၊ ခေါ်ခဲ့ကြစမ်း”
လို့ အော်သတဲ့။ မင်းမှုထမ်းတွေဟာ ရွှေကြက်ဖကို မြို့စားကြီးဆီကို
ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ မြို့စားကြီးကိုလည်း မြင်ရော ရွှေကြက်ဖက -

“ငါ့ဗိုက်ထဲက ပျားလေးတွေ
ဒင်းကို တုပ်ပါလေ။

အို တုပ်ပါလေ တဂွတ်ဂွတ်

အောက် အောက် အီးအီး အွတ်” လို့ ဆိုလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ပျားလေးတွေဟာ ထွက်လာပြီး မြို့စားကြီးကို ဝိုင်းတုပ်

ကြသတဲ့။ ဒီတော့မှ မြို့စားကြီးက -

“ဟယ် ဒီကြက်ဖကို သူ့ပတ္တမြား ပြန်ပေးလိုက်ကြ
ပါဟဲ့” လို့ အော်ပါသတဲ့။

ဒီတော့မှ သူ့အမှုထမ်းတွေဟာ မြို့စားကြီးသေတ္တာထဲက
ပတ္တမြားကို ထုတ်ပြီးပေးကြတယ်။ ရွှေကြက်ဖကြီးလည်း
ပတ္တမြားကို နှုတ်သီးနဲ့ကိုက်ပြီး သူ့ချစ်တဲ့ ယာသူမကြီးကိုပေးဖို့
သူ့ရဲ့ယာခင်းကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြန်လာပါတော့သတဲ့။

မြို့စားကြီး

ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ

ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ

ဒေါ်ဘုတ်ဆုံဟာ သိပ်ပြီးညည်းညူတတ်တယ်။ ဘယ်
တော့မှ စကားအေးအေးဆေးဆေး မပြောတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်
သူ့အိမ်ထဲက မီးဖိုရယ်၊ ကုလားထိုင်ရယ်၊ တံခါးနှစ်ချပ်ရယ်၊
ထမင်းအိုးရယ်ဟာ အမြဲစိတ်ညစ်နေကြရသတဲ့။

မီးဖိုကိုလည်း အမြဲတမ်း ငြူစူမာန်မဲနေတယ်။ တံခါး
ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်တိုင်းမကျဘူး။ ဟင်းအိုးကိုလည်း
ဆောင့်အောင့် နေတာပဲတဲ့။ ကုလားထိုင်ကိုလည်း ခြေထောက်နဲ့
လှမ်းကန်ရင် ကန်တတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် တံခါးနှစ်ချပ်ဟာ
အမြဲတမ်းဆောင့်အပိတ်ခံရလို့ စိတ်အညစ်ဆုံး ပါပဲတဲ့။

ဒါကြောင့် ဒေါ်ဘုတ်ဆုံဈေးသွားတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ
စုဝေးတိုင်ပင်ကြတယ်။

မီးဖိုက “အေး ငါက ဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း
ဒေါ်ဘုတ်ဆုံဟာ အမြဲဆူပူမာန်မဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့
သူထမင်းချက်ရင် ငါတော့မီးခိုးတွေ အူနေအောင်ထွက်နေမယ်”
လို့ ပြောတယ်။

တံခါးနှစ်ချပ်ကလည်း “ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက အမြဲတမ်း ဆောင့်အောင့်ပိတ်တယ်။ ဒီနေ့သူ ပြန်လာရင် တံခါးကို ကပ်ထားမယ်” လို့ ပြောပြန်ပါရော။

ကုလားထိုင်ကလည်း “အေးကွဲ့၊ ငါ့ကိုလည်း အမြဲတမ်း အပြစ်တင်နေသူကွဲ့။ ဒီနေ့ သူထိုင်ရင်တော့ ပညာပြရမယ်ဟေ့” လို့ ဆိုပြန်သတဲ့။

ထမင်းအိုးကလည်း “မင်းတို့လိုပါပဲ။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း မကောင်းပါဘူး။ ဒီနေ့ သူထမင်းချက်ရင် ငါလည်းအကြောင်း ပြရမှာပေါ့ကွယ်” လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံဟာ ဈေးထဲမှာ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နဲ့ ဈေးဝယ်နေသတဲ့။ “အမယ်လေး ဝယ်စရာက ဘာမှမရှိဘူး။ အာလူးဈေးကလည်း ကြီးလိုက်တာ။ ပြောရင်းဆိုရင်း နေကပူလာပြီ။ ဟင်း လူတွေကလည်း သိပ်တိုးရတာပဲ” လို့ လျှောက်ပြောပြီး မျက်နှာကညိုပုပ်နေပါသတဲ့။

အဲ - အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တံခါးကိုဆောင့်ဖွင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တံခါးနှစ်ချပ်က မပွင့်ဘူး။ နောက်ငြူစူမာန်မဲပြီး အတင်း ဖွင့်တယ်။ တံခါးက ဘယ်ပွင့်လိမ့်မလဲ၊ ဒီတော့မှ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက “ဟယ် - အရင်ကသိပ်ကောင်းတဲ့ တံခါးနှစ်ချပ်ဟာ ခုဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်” လို့ ပြောမိတယ်။ ဒီအခါကျမှ

တံခါးနှစ်ချပ်က “ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒေါ်ဒေါ်ဘုတ် အတွက် အမြဲတမ်းကူညီနေတာပါပဲ။ ဘာပြုလို့ ဆူပူနေတာလဲ၊ နောက် ဒီလိုဆူပူနေရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆိုးပေလာမှာပဲ” လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့တံခါးနှစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေးမှ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံဝင်

လာရတယ်။

ထမင်းချက်ဖို့ မီးမွှေးတော့လည်း မီးဖိုဟာ မီးမတောက်ဘဲ မီးခိုးတွေအူနေသတဲ့။ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက စိတ်ညစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် “အရင်က သိပ်မီးမွှေးလို့ကောင်းတဲ့ မီးဖိုက ဘယ်လို ဖြစ်ရပါလိမ့်” လို့ပြောမိတယ်။ ဒီတော့မှ မီးဖိုက

“ဒေါ်ဒေါ်ဘုတ်ရေ၊ နောက်ဆိုရင် ညည်းညူသံမကြား ပါရစေနဲ့ဗျာ” လို့ သတိပေးတယ်။ နောက်မီးတောက်တွေ တောက်ပေးသတဲ့။

ထမင်းအိုးတည်တော့လည်း ထမင်းအိုးက မပွက်ဘူး။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မပွက်ဘူး။ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက အလွန်ဆာတဲ့ အခါကျတော့၊ “အရင်က သိပ်ချက်လို့ကောင်းတဲ့ ထမင်းအိုးဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်” လို့ဆိုတယ်။ ထမင်းအိုးကလည်း “ဒေါ်ဒေါ် ဘုတ်ဆုံက ဆူပူသံမကြားရရင် နောက်မှာလည်းကျွန်တော်တို့ ကူညီပါမယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းအိုးဟာ ပွက်သွားပါသတဲ့။

ဒေါ်ဘုတ်ဆုံဟာ မောမောနဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်ကို ထိုင်ချတဲ့ အခါကုလားထိုင်ဟာ လဲကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက “ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်” တဲ့ ဆိုမိတယ်။ ကုလားထိုင်က “နောက်ဆိုရင် သတိထားပါ ဒေါ်ဒေါ်ဘုတ်ရယ်” လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဒီတော့မှ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံဟာ သူ့ဆူပူတတ်၊ မာန်မဲတတ် ညည်းညူတတ်တာကို သတိပြုမိတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့စပြီး ဒေါ်ဘုတ်ဆုံဟာ ဆူပူမာန်မဲတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးကို စွန့်လွှတ်လိုက် ပါသတဲ့။

သိုးကလေးနှင့် နာမည်သင်ကြား

သိုးကလေးနှင့် နာမည်သင်္ကြန်

ရွာနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ သိုးကလေးတစ်ကောင် ရှိတယ်။ သူဟာရွာထဲက နွားကျောင်းသားဖိုးထော်နဲ့ သိပ်ခင်တယ်။ ဖိုးထော် နွားကျောင်းလာရင် သိုးကလေးက သူ့နားကိုသွားနေတတ်ပါ သတဲ့။ ဖိုးထော်ပလ္လေမှုတ်ရင် သိုးကလေးက အနားကင်းကြည့် နေတတ်ပါသတဲ့။

နွေးဦးပေါက်လာတယ်။ ရွက်နုသစ်လေးတွေက တဝေဝေ ပေါ့။ မကြာခင်မှာဘဲ ရွာထဲကဒိုးပတ်သံတွေ ကြားရတယ်။ ဖိုးထော်က သိုးကလေးကို “သိုးကလေးရေ မကြာခင်သင်္ကြန်ကျ တော့မယ်၊ ငါလည်းလေးငါးခြောက်ရက် မလာဘဲနေရဦးမယ်” လို့ပြောပြီး သိုးကလေးကို နှုတ်ဆက်သွားတယ်။ သိုးကလေးလည်း တဘူးဘူး တဘဲဘဲအော်ပြီး နေခဲ့ရရှာတယ်။

ရွာထဲက ဒိုးပတ်သံကို နေ့စဉ်ကြားရပါတယ်။ သိုးကလေး ဟာ တောင်ကုန်းလေးပေါ်ကနေကြည့်ပြီး လွမ်းမိတယ်။ ဖိုးထော် ကလည်း မလာတော့ဘဲကိုး။ ဒါနဲ့ “ဒီ သင်္ကြန်ကျတယ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်၊ ငါရွာထဲသွားကြည့်ဦးမှပဲ” လို့ သိုးကလေးက တွေးမိပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ သိုးကလေးဟာ ရွာထဲကို ပြေးဝင်လာမိတယ်။ သကြန်ဆိုတာကို သူသိပ်သိချင်ပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ ရွာထဲရောက်တော့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ခေါင်းလေးတိုး ဝင်ပြီး ကြည့်မိတယ်။ ဒီအခါ မီးဖိုနားမှာမုန့်တွေ တရဲရဲနဲ့ ကြော်နေတဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသတဲ့။ မုန့်တွေကလည်း မွှေးတာနဲ့ သိုးကလေးဟာငေးကြည့်နေပါတယ်။ ဒါကိုမြင်သွားတဲ့ အဒေါ်ကြီးက -

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ရှူးရှူး သိုးကလေး၊ ဒီမှာသကြန်မုန့်တွေ ကြော်နေတယ်။ မနက်ဖြန် သကြန်ကျတော့မယ်၊ အဲဒီကျရင် လာခဲ့” လို့အော်ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိုးကလေးလည်း “ဟင် သကြန်ဆိုတာ ကြားပြန်ပြီ” ဆိုပြီးထွက်ခဲ့ပါသတဲ့။

သွားရင်းသွားရင်း လမ်းမပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။ သိုးကလေးလည်း ဖိုးထော်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ဝင်ရှာကြည့်တယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ လူတွေအများကြီး အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။ သိုးကလေးကို မြင်သွားကြတော့ “ဟဲ့ ဟဲ့၊ ရှူးရှူး သိုးကလေး၊ ဒီမှာ သကြန်မထွုပ်ဆောက်နေတယ်။ မနက်ဖြန် သကြန်ကျတော့မယ်။ အဲဒီကျရင် လာခဲ့” လို့ လှမ်းပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့ သိုးကလေးက “ဟင် သကြန်ဆိုတာ ကြားပြန်ပြီ” လို့ ဆိုမိပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ ဈေးထဲရောက်တော့ ဈေးထဲမှာ သကြန်ပန်းဆိုတဲ့ စကားကြားရသတဲ့။ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း သကြန်သီချင်းဆိုတာ ကြားရသတဲ့။ ဒါကြောင့် သကြန်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်လို့တွေးရင်း ဖိုးထော်ကိုရှာရင်းနဲ့ မိုးချုပ်လာပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်

သိုးကလေးဟာ မောမောနဲ့ ရွာတံခါးအနားမှာ အိပ်ပျော်သွားပါ သတဲ့။

မိုး မိုးလားမောင်ရိုး။ လေ လေလားမောင်ရိုး။ ဟေးလား မောင်ရိုးဝါး။ ဒီဒိုးပတ်သံကြားတဲ့အခါ အမယ်လေးလို့ သိုးက လေးက ထခုန်မိသတဲ့။ သိုးကလေး လန့်နိုးမိပါသတဲ့။ သိုးကလေး က ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ကြည့်ရင်း သိပ်ပျော်သွားသတဲ့။ ဒိုးပတ် ဝိုင်းထဲမှာ နဲ့မူတ်နေတဲ့သူက ဖိုးထော်ဖြစ်နေတာကိုး။ သိုးကလေး ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘဲ ဒိုးပတ်ဝိုင်းထဲကို ဝင်ပြေးပြီး ဖိုးထော်နားကို ကပ်မိတယ်။ တွေ့တဲ့လူတွေက -

“ဟေ့ ကြည့်ပါဦး။ သကြန်သိုးကလေးပါလား။ လှ လိုက်တာ” လို့ ချီးကျူးကြတယ်။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သိုးကလေးကို ပန်းကုံးတွေ ရွှေပြားတွေ ချိတ်ပေးကြတယ်။ ရွာထဲက ကလေး တွေကလည်း ရေခွက်လေးတွေ၊ ပြွတ်လေးတွေ ကိုင်ပြီး “သကြန်သိုးကလေးကို ရေနဲ့ပက်ကြဟေ့” လို့ ပြောကြတယ်။

အစကတော့ သိုးကလေးက လန့်သွားတယ်။ ရေရှိတော့ လည်းကြောက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးထော်က ယုယုယယလုပ်တာနဲ့ တဖြည်းဖြည်းပျော်သွားပါတော့တယ်။ ဒိုးပတ်ဝိုင်းမှာ သကြန် သိုးကလေးဟာ ကော့ကော့ ကော့ကော့နဲ့ လိုက်နေပါသတဲ့။ ပြီးမှ သကြန်ဆိုတာ တယ်ပျော်စရာကောင်းပါလားလို့ သိုးလေးဟာ တွေးမိတယ်။ ဒီနေ့က စပြီး ရွာထဲမှာသကြန်ဆိုတဲ့ သိုးကလေး ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါသတဲ့။

~~~~~

ဘီရုပ်ဆိုးကလေး

တစ်ခါက ရေအိုင်တစ်အိုင်ရဲ့အစပ်မှာ ဘဲမကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဥတွေကို အုထားပြီး ဥတွေကိုဝပ်သတဲ့။ ဥတွေဝပ်ပြီး အတော်ကြာတော့ ဘဲဥတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ချပ်ကနဲ ချပ်ကနဲ ပေါက်လာကြတယ်။ ဘဲဥခွံထဲက ဘဲကလေးတွေဟာ ခေါင်းလေးတွေ ပြုထွက်လာကြတာပေါ့။ ဘဲမကြီးကလည်း ဘဲလေးတွေ ပေါက်လာလို့ ပျော်ပြီး ဂပ် ဂပ် ဂပ် ဂပ် နဲ့ အော်သတဲ့။

ဘဲရုပ်ဆိုးကလေး

တစ်ခါက ရေအိုင်တစ်အိုင်ရဲ့အစပ်မှာ ဘဲမကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဥတွေကို အုထားပြီး ဥတွေကိုဝပ်သတဲ့။ ဥတွေဝပ်ပြီး အတော်ကြာတော့ ဘဲဥတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ချပ်ကနဲ ချပ်ကနဲ ပေါက်လာကြတယ်။ ဘဲဥခွံထဲက ဘဲကလေးတွေဟာ ခေါင်းလေးတွေ ပြုထွက်လာကြတာပေါ့။ ဘဲမကြီးကလည်း ဘဲလေးတွေ ပေါက်လာလို့ ပျော်ပြီး ဂပ် ဂပ် ဂပ် ဂပ် နဲ့ အော်သတဲ့။

ဘဲမကြီးဝပ်တဲ့ ဥတွေအကုန်လုံး ပေါက်ပေမဲ့ဥတစ်လုံးတော့ ကျန်သေးသတဲ့။ ဘဲမကြီးကလည်း ဒီကျန်နေတဲ့ဥကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရတာပေါ့။ ဒီဥပေါက်အောင်ဝပ်ရမှာကိုး။ ဘဲမကြီးဟာ ဒီဥပေါက်ဖို့ နောက်ရက်အကြာကြီး ဝပ်ပြန်တယ်။

အဲ - နောက်ဆုံးကျတော့ အဲဒီဥဟာ ခွပ်ကနဲပေါက်ပါရောတဲ့။ ကွဲလည်းကွဲရော ဥခွံထဲကနေပြီး ဘဲလေးတစ်ကောင်ဟာ ကျစ်ကျစ် - ကျစ်ကျစ်မြည်ပြီးထွက်လာတယ်။ ဒီဘဲကလေးက ကြီးလည်း အတော်ကြီးသတဲ့။ အရုပ်ကလည်း အတော်ဆိုးသတဲ့။ သူ့အမေ ဘဲမကြီးကတောင် ငိုသားသမီးတွေထဲမှာ အတော်အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲလေးပဲလို့ ပြောယူရတယ်။

ဒါနဲ့ ဘဲမကြီးက ဘဲလေးတွေအားလုံးကို ဘဲခြံထဲခေါ်သွားတော့ အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲကလေးလည်း လိုက်သွားရတယ်။ ဘဲခြံ

ကျတော့ သူ့ကို အရုပ်ဆိုးလွန်းလို့ အခြားဘဲတွေက ဝိုင်းစကြတယ်။ ပြောလျှင်ကြတယ်။ သူ့အစ်မအရင်း၊ အစ်ကိုအရင်း ဘဲတွေကတောင်နှင့်ကို ကြောင်ချီသွားပါစေလို့ ဆုတောင်းကြတယ်။ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးမှာ နေစရာတောင် မရှိဘူးတဲ့။ ဘဲစာကျွေးတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကိုကန်တယ်။ ဘဲအချင်းချင်းကလည်း သူ့ကိုထိုးကြတယ်။ ကြက်တွေကလည်း သူ့ကိုလာဆိတ်တယ်။

ဒါနဲ့ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးဟာ ဘဲခြံထဲကနေ ထွက်ပြေးပြီး တောထဲမှာရှိတဲ့ ကျင်းကြီးထဲသွားနေတယ်။ နောက်ဒီကျင်းထဲမှာပဲ စကားခပ်ကြွားကြွား ပြောတတ်တဲ့ ဘဲငန်းတွေနဲ့လည်း တွေ့သေးသတဲ့။ ဒီကျင်းထဲမှာ ဒီတောငန်းတွေကို လာပစ်တဲ့ သေနတ်သံတွေကြောင့် ဘဲရုပ်ဆိုးလေးလည်း ဆက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားရပြန်ပါရောတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ တဲတစ်ခုကို ရောက်သွားရရှာပြန်တယ်။

တဲထဲရောက်တော့ လေတွေကလည်း သိပ်တိုက်နေသတဲ့။ တဲထဲမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်နေသတဲ့။ အဘွားကြီးမွေးထားတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ ကြက်မတစ်ကောင်လည်း ရှိသတဲ့။ ကြောင်ကလည်း တညောင်ညောင်နဲ့ အော်ခိုင်းသတဲ့။ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးက မအော်တတ်ပါဘူးဆိုတော့ သူ့ကိုဆူသတဲ့။ ကြက်မကလည်း ဘဲရုပ်ဆိုးလေးကို ဥ - အုခိုင်းသတဲ့။ မအုတတ်ပါဘူးဆိုတော့ ကြက်မကလည်း သူ့ကိုဆူသတဲ့။ ဘဲရုပ်ဆိုးလေး ဘယ်ပျော်ရှာမတုန်း။

ဒါနဲ့ ဒီတဲလေးထဲမှာ မနေတော့ဘဲ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးဟာ ကျင်းထဲက ပြန်ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ရေကန်ထဲမှာ ရေငုပ်

လိုက်၊ ကူးလိုက်နဲ့ ပျော်နေရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရုပ်ဆိုးလွန်းလို့ အခြားအကောင်တွေက သူ့ကိုစကားတောင် လာမပြောကြဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဆောင်းတွင်းရောက်လာပါရော။ ဆောင်းတွင်းရောက်လာတော့ သူ့နေတဲ့ရေအိုင်လေးဟာ ရေခဲသွားသတဲ့။ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးဟာ ရေခဲထဲမှာပဲ အအေးမိပြီး မေ့မေ့ရှားရှားတာပေါ့။ လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်က ဘဲရုပ်ဆိုးလေးကို အိမ်ကိုယူသွားတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ဘဲရုပ်ဆိုးလေး ပြန်သတိရလာတယ်။ ကလေးတွေက သူ့နဲ့ကစားချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးဟာ လန့်ပြီးခုန်လိုက်တာနဲ့ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးဟာ နွားနို့ခွက်ထဲကျသတဲ့။ နောက်အိမ်ရှင်ကအော်တော့ ထပျံလိုက်တာ ထောပတ်ပုံးထဲ ကျပြန်ရောတဲ့။ အဲဒီနောက် ဂျုံမှုန့်ပုံးထဲ ကျပြန်ရောတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးဟာ ပိုပြီးအရုပ်ဆိုးသွားရှာတာပေါ့။ ဘဲကလေးတွေကလိုက်ပြီး နောက်ကစကြ၊ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက နောက်ကလိုက်ပြီး ရိုက်နဲ့ ဘဲရုပ်ဆိုးလေးခမျာ အတော်ပြေးထွက်ခဲ့ရရှာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဆောင်းတွင်းတစ်ခုလုံး နှင်းတွေထဲမှာ ဘဲရုပ်ဆိုးနေရရှာတယ်။ သိပ်ချမ်းတာပေါ့၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရရှာတာပေါ့ကွယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ဆောင်းရာသီကုန်သွားသတဲ့။ နွေဦးပေါက်လာသတဲ့။ ရာသီဥတုက နွေးလာတာပေါ့။ ဘဲလေးရဲ့ တောင်ပံတွေကလည်း သိပ်ပြီးသန်မာလာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဥယျာဉ်တစ်ခုရဲ့ ရေအိုင်ထဲမှာ ရေကူးနေတုန်း သူ့ရှေ့မှာသိပ်လှတဲ့ ငန်းကြီးသုံးကောင်ကိုတွေ့ရသတဲ့။ အဲဒီငန်းကြီးတွေက သိပ်လှသတဲ့။

ရေထဲမှာ ပေါ့ပေါ့လေး မျှောလိုက်နေကြတယ်။

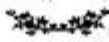
ဘဲရုပ်ဆိုးလေးက “ငါ့ကို ငန်းလှလှကြီးတွေက သတ်ချင်လည်း သတ်ပါစေ၊ ငါ့ကို ကြက်တွေ၊ ကြောင်တွေ၊ ကောင်လေးတွေရဲ့ ကန်တာထိုးတာခံရတာထက် သေတာက ကောင်းတယ်” လို့ တွေးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘဲလေးဟာ ငန်းတွေ ဆီကို သွားသတဲ့။ ငန်းတွေကလည်း ဘဲလေးကိုမြင်တော့ အမြန် လာကြတယ်။ ဘဲလေးက “ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ကြပါ” လို့ ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်တယ်။ အဲ - ထူးတာက ဘဲလေး ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ ဘာကိုမြင်သလဲဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူပြန်မြင်ရ သကိုး။ ဒါပေမဲ့ သူမြင်ရတာကသူဟာ အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲလေးမဟုတ် ဘဲသိပ်လှတဲ့ငန်းလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသတဲ့။

တကယ်တော့ သူဟာဘဲခြံထဲမှာပေါက်ရတဲ့ ငန်းလေးပဲ ဖြစ်တာကိုး။ ကလေးတွေနဲ့ ငန်းတွေအားလုံးက သူ့ကို “အလှဆုံး ငန်းလေးဟေ့” လို့ ချီးကျူးကြသတဲ့။ တကယ်ပဲသူဟာ အလှဆုံး ငန်းကလေးပဲတဲ့။ သူ့ကိုဝိုင်းပြီး ကြည့်ကြ၊ ချီးကျူးကြတယ်။ သူကလည်း ဝမ်းသာပေမယ့် မာနမကြီးရှာဘူး။ သူဆင်းဆင်ရဲရဲ နေခဲ့ရတာကို ပြန်သတိရမိနေတာပဲတဲ့။

အားလုံးက ချီးကျူးကြတဲ့ သိပ်လှတဲ့ ငန်းလေးဟာ ခုတော့ ရေကန်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး လှလှပပကြီး ကူးခတ် နေတော့ သတဲ့ကွယ်။

ဘဲရုပ်ဆိုးလေးပုံပြင်က ဒါပါပဲကွယ်။

ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်း

မူကြိုနှင့် သူငယ်တန်းကလေးများအတွက်

လူငယ်စားမာလကဏ္ဍ
လက်ရေး နှင့် ကဗျာ

ပန်းမာလာ

ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်း

တန်ဖိုး (၅၀၀) ကျပ်
၀၉-၅၁၃၀၃၃၀

ပုံနှိပ် (၀၀၀၀) နံနိထ
၀၄၄၀၄၀၉-၅၀